

LUMINĂTORUL

Revista Asociației Bisericilor Baptiste din SUA și Canada
Anul 92 Nr. 2 - Februarie 2006

**Le voi da o inimă care să înțeleagă că
Eu sunt Domnul. Ei vor fi poporul Meu,
iar Eu voi fi Dumnezeuul lor, dacă se vor
întoarce la Mine cu toată inima lor”**

- Ieremia 24:7

Din cuprins

Esențialul Bisericii	3
Trăind în prezența Sa	4
Între trup și suflet	8
Marea despărțire	10
Vino așa cum ești	13
Interviul lunii	14
Bilderberg 2005	16
Evoluție sau involuție	19
Samuel Păulescu	20
Maxime, cugetări	22
Știri de pretutindeni	23
Prima biserică din Detroit	26

Calendarul Asociației

Întâlnirea păstorilor la Florida - **Februarie** (847) 774-6199

Prețul unei reviste este de \$2.00 (\$25.00 pe an).
Încurajăm abonarea „in bulk“ - pe biserici.

Abonamentele se fac la: **Ion Cotârlă** - Casier administrativ
3015 W. Kilburn Rd. Rochester Hills, Mi. 48306
Ioncotarla@hotmail.com

„Luminătorul“

Revista Asociației Bisericii Baptiste
Române din USA și Canada.

48 biserici - 5500 de membrii

Președinte:

Liviu Țiplea (626) 839-5432
liviutiplea@verizon.net

Vicepreședinte Est:

George Dancea (847) 774-6199
gdancea@comcast.net

Vicepreședinte Vest:

Daniel Branzai (714) 670-7772
danbranz@sbcglobal.net

Vicepreședinte Canada: Ionel Păsui
(519) 743-4736

Secretar:

Petre Ordeanu

Departamentul de misiune

Teofil Cocian (770) 640-7460
tcocian@hotmail.com

Sandu Popa, Dan Paul, Mark Hobafcovici

Departamentul de sfătuire

Viorel Clintoc (330) 896-1552
vclintoc@hotmail.com

Ioșif Serac (510) 351-1329

Octavian Doboș (623) 376-6808

Casier administrativ:

Ion Cotarla (248) 373-7324
ioncotarla@hotmail.com

Casier misiune:

Moise Filipescu (818) 240-5119
drfilipescu@yahoo.com

Școala Duminicală:

Eusebiu Rus (503)-521-9853
erusu50@yahoo.com

Editor al revistei:

Daniel Branzai (714) 670-7772
danbranz@sbcglobal.net

Tipar și expediere

Teofil Cocian - Atlanta

Corespondenți:

Teofil Cocian - Atlanta
Nelu Ciorbă - Portland
Liviu Țiplea - Los Angeles
Ioan Ciobotă - Timișoara
Gicu Cotleț - Akron
George Dancea - Chicago

Esențialul Bisericii

Articol de Adrian Totan

Cum deosebești un teatru, de un cinematograful? Dar un spital, de o școală, de o sală polivalentă sau de o biserică?

Un răspuns facil ar fi „după clădire“. Un alt răspuns posibil, dacă arhitectura este asemănătoare, ar fi „după ceea ce se petrece în clădire“. În fine, dacă și activitatea este aparent similară, ceea ce sigur le diferențează este „scopul“ fiecărei instituții menționate.

Care este scopul Bisericii? Cum este apoi implementat în viața Bisericii? Este vreo diferență între scopul declarat și ceea ce urmărim practic?

Aceste întrebări s-ar putea să ne supere sau să considerăm că răspunsul lor este evident. Dacă ne uităm la ceea ce se desfășoară în Biserică, am putea trage concluzia că de cele mai multe ori scopul nostru este acela de a multiplica programe religioase. De aceea este necesar să reafirmăm esențialul.

Pentru că Biserica există prin intenția și grija lui Dumnezeu, este normal ca tot El să definească scopul acesteia. Dacă ar fi să descriem scopul în termeni de producție, care ar trebui să fie „produsul, marfa“ bisericii?

Porunca care descrie cel mai bine scopul trasat de Isus Bisericii Sale, este Marea Trimitere din Matei 28:18-20. Aici Isus Christos a poruncit Bisericii să facă ucenici. Adică produsul finit al acesteia nu sunt programele, actele de caritate, sau chiar convertiții. Ci oameni de o anumită calitate. Oameni care Îl glorifică pe Dumnezeu, care rămân în Isus, sunt ascultători, aduc roade, au bucurie și dragoste. Astfel își descrie Isus ucenicii (Ioan 15: 7-17).

Care este în schimb realitatea? Așa cum a spus un autor: „Bisericele sunt prea puțin centre de pregătire

a sfinților, și prea mult sanatorii de recuperare cardiopulmonară“ (Bill Hull, Păstorul ucenicizator).

Când ascultăm de porunca lui Christos, cresc creștini sănătoși; apoi aceștia se reproduc, iar trupul Bisericii crește și se multiplică, și în final lumea va fi evanghelizată. Doar așa ne împlinim menirea. Astfel ar trebui să fie recunoscută Biserica față de orice altă instituție.

N.E. – Creștinii sunt prelungirea prezenței lui Christos pe pământ Un creștin este o minte prin care gândește Christos, o inimă prin care simte Christos, o voce prin care vorbește Christos, o mână prin care lucrează Christos.

De ce nu vii ?

De ce nu vii de pe cărări străine
să-Mi cazi la piept ca un copil iertat?
Eu n-am fugit, când numai pentru tine,
ca Isaac am fost pe rug urcat.

Mai mult de-atât, ce jertfă de iubire?
Și cui i-ar da mai mult de-atât prin gând:
Un fiu pierdut să rădă în neștire
Și-un Dumnezeu să cheme lacrimând?...

De ce nu vii când încă sunt aproape?
De ce te-ascunzi cât încă te mai chem?
De ce nu simți lumina Mea pe pleoape
și Harul Meu, în ceasul tău suprem?

De ce nu vrei să fii cu Mine-n slavă,
să colindăm alături ceru-ntreg?
Din flori de Rai, din veșnica dumbravă,
cu mâna Mea cunună să-ți aleg!

De ce nu vii, tu suflet nehotarnic,
cât încă pot Mântuitor să-ți fiu?
Când vei striga, va fi atunci zadarnic,
Vei plânge-amar, dar fi-va prea târziu!

Mai mult de-atât, ce jertfă de iubire?
Și cui i-ar da mai mult de-atât prin gând:
Un fiu pierdut să rădă în neștire
Și-un Dumnezeu să cheme lacrimând?

Costache Ioanid

Se cunoaște puțin despre Fratele Lawrence. Vă vom spune ceea ce știm. S-a născut sub numele Nicholas Herman, în Lorraine, Franța, în anul 1611. Născut în sărăcie, la vârsta de optsprezece ani se convertește la Christos. Mai târziu devine soldat și, apoi, lacheu, (un servitor, care deschidea ușa caleștii, servea la mese, etc.). Și mai târziu, în 1666, la vârsta de 55 de ani a intrat într-o comunitate religioasă pariziană, numită Carmeliții. El a devenit un „frate laic“, printre cei săraci devotați lui Christos. Aflându-se între ei a ajuns să poarte numele de Fratele Lawrence.

A petrecut douăzeci și cinci de ani în comunitatea aceea, murind la vârsta de optzeci de ani, în anul 1691. În perioada aceea, el a lucrat cel mai mult la bucătăria unui spital. A devenit cunoscut în mijocul acelei comunități, iar mai târziu și în afara ei, pentru credința lui tainică și liniștită, pentru experiența lui simplă în ceea ce privește trăirea în „prezența lui Dumnezeu“.

În cele din urmă, unii oameni din alte părți ale Franței l-au întrebat pe Fratele Lawrence cum pot să obțină și ei o experiență similară în umblarea lor zilnică cu Christos. Chiar unii lideri bisericăști l-au căutat pentru a primi sfaturi și ajutor.

L. Anticiparea

3 ianuarie

Este glorios să privești în urmă și să spui: „Anul ce a trecut a fost cel mai bun an din viața mea!“ Dar să anticipezi, să fii în măsură să privești înainte și să spui: „Anul care-mi stă în față poate să fie și va fi mai bun!“ - este și mai glorios!

Dacă am spune așa ceva despre realizările noastre, am fi niște egoiști desăvârșiți. Dar, dacă vorbim de bunătatea lui Dumnezeu, și spunem adevărul, nu suntem decât mulțumitori. Și despre aceasta mărturisesc eu. N-am făcut altceva decât să deschid ușa - Dumnezeu a făcut restul. Au fost puține realizări cu adevărat remarcabile.

TRĂINĂ

A fost o succesiune de experiențe extraordinare în prezența lui Dumnezeu. Privind înapoi, mi se pare că ar fi fost imposibil să experimentez mai mult fără să mă cuprindă o bucurie nemăsurată. A fost anul în care m-am simțit cel mai singur, a fost într-un anumit fel anul cel mai greu din toată viața mea, dar și cel mai glorios, plin de mesaje cerești.

În ce mă privește, m-am decis să reușesc mai bine în anul acesta decât am făcut-o în anul trecut să mă gândesc în fiecare minut la Dumnezeu.

20 ianuarie

Cu toate că de cincisprezece ani sunt slujitor și misionar, nu am făcut voia lui Dumnezeu în fiecare clipă a zilei. În urmă cu doi ani o nemulțumire profundă m-a determinat să încep să încerc ca la fiecare cincisprezece minute sau la o jumătate de oră, să-mi pun de acord faptele cu voia lui Dumnezeu. Celor cărora le-am mărturisit această intenție mi-au spus că așa ceva este cu neputință. Din câte știu, sunt puțini cei care măcar încercă așa ceva. Însă, în anul acesta l-am început determinat ca tot timpul cât sunt conștient să ascult vocea lăuntrică, întrebând fără încetare: „Tată, ce dorești să spui? Tată, ce dorești acum?“

Este clar că Isus tot timpul făcea asta.

A ÎN PREZENȚA SA

26 ianuarie

În ultimile câteva zile am experimentat o renunțare la sine și mai profundă decât am făcut-o până acum. Printr-un act deliberat al voinței, în fiecare oră mă gândesc suficient de mult la Dumnezeu. Ieri și astăzi am avut o aventură, care este greu de exprimat în cuvinte. Printr-un act al voinței Îl simt pe Dumnezeu în fiecare mișcare - voind ca El să-mi comande degetele care lucrează acum la mașina de scris - voind ca El să fie pașii mei când umblu - voind ca El să-mi călăuzească cuvintele când vorbesc, și gura când mănânc!

Vei obiecta față de această introspecție intensă. Nu o încerca, decât dacă ești nemulțumit de propria relație cu Domnul, dar cel puțin lasă-mă pe mine să ajung să fiu condus de Domnul cât de mult se va putea. Pavel vorbește de libertatea noastră în Christos. Încerc să fiu în întregime liber de oricine, liber de mine însumi, dar în fiecare moment, să fiu pe deplin sclavul voiei lui Dumnezeu.

Îmi place un cântec pe care obișnuiam să-l cântăm în biserica din Benton și pe care, până acum, nu l-am practicat niciodată cu adevărat. Este în felul următor:

„Clipă de clipă sunt păstrat în dragostea Lui,
Clipă de clipă primesc viață de sus,
Privind la Isus până ce strălucește slava

Clipă de clipă, o Doamne, al Tău sunt.“

Cu adevărat „clipă de clipă“, în fiecare moment conștient, capitulez, sunt simțitor, ascultător, sensibil, maleabil, „pierdut în dragostea Lui“, având supunerea gândirii, pentru ca să răspund lui Isus Christos cu toată energia, așa cum răspunde o vioară maestrului ei.

Ca apărare pentru faptul că îmi dezvălui sufletul și îl las să fie privit de toți, mi se pare că de cele mai multe ori nu prea suntem de folos altora, decât atunci când împărtășim cele mai profunde experiențe pe care le avem. Nu se obișnuiește să-ți dezvălui cele mai intime gânduri, dar sunt multe alte obiceiuri greșite, și este greșit să ascundem ceea ce este mai bun în noi. Nu sunt de acord cu obiceiul de a vorbi „de suprafață“ atunci când ne întâlnim, de a păstra o năframă peste sufletele noastre. Dacă suntem atât de săraci încât nu avem ce dezvălui, decât să vorbim superficial, atunci ar trebui să ne luptăm pentru îmbogățirea sufletului nostru. În ce mă privește, sunt convins că pelerinajul spiritual pe care îl fac este nespun de folositor, este lucrul cel mai important despre care merită să vorbim. Și voi vorbi atâta timp cât va fi cineva să mă asculte.

În timp ce terminam ultima pagină, am văzut pe fereastră unul din cele mai splendide apusuri de soare pe care le-am văzut vreodată. Cuvintele pe care le-am scris mi-au venit ca un cântec în suflet: „Privind la Isus până ce strălucește slava“!

Deschide-ți sufletul și bucură-te de slava lui Dumnezeu, și după un timp slava aceea se va vedea în tot ceea ce te înconjoară și în norii de deasupra capului tău.

II. Continente nedescoperite

29 ianuarie

Mă simt tot timpul purtat, făcându-mi partea într-un plan, care este mult mai presus de mine însumi. Mă uimește această cooperare cu Dumnezeu în lucrurile mărunte, pentru că niciodată n-am înțeles lucrurile în felul acesta. Când am nevoie de ceva, găsesc că acel ceva este gata pregătit pentru mine. Evident, trebuie să lucrez, dar Dumnezeu lucrează alături de mine. Dumnezeu are grijă de toate celelalte lucruri. Partea mea este să trăiesc având o continuă conversație lăuntrică cu Dumnezeu și o receptivitate deplină la voia Lui, pentru ca fiecare clipă să fie nespun de bogată. Se pare că doar la atât am nevoie să mă gândesc.

1 martie

În fiecare zi crește în mine senzația că sunt apucat de o mână nevăzută, în timp ce cealaltă pregătește calea pe care să merg. Nu trebuie să mă căznesc deloc ca să găsesc prilejuri favorabile. Vin peste mine cum se rostogolesc valurile pe plajă și, totuși este timp de a fi implicat în fiecare din ele.

(continuare în pag. 6)

(continuare din pag. 5)

Probabil că ar trebui să-mi fie rușină să spun după atâția ani de la ordinarea ca slujitor al Domnului că n-am avut niciodată până acum bucuria unei complete predări în mâna Domnului. N-am știut până acum ce înseamnă să fiu cu El în fiecare oră, în fiecare clipită. Nu pot să găesc cuvântul, care să explice ceea ce experimentez acum. Este un act al voinței. Eu îi impun minții mele să se îndrepte complet spre Dumnezeu, să se focalizeze asupra lui Dumnezeu și să rămână constant în această stare. Sunt plin de hotărâre să fiu sensibil, așteptând și ascultând. Îmi îndrept atenția înspre acolo, și câteodată, dis-de-diminează, am nevoie de mult timp. Sunt hotărât să nu mă dau jos din pat până când mintea nu-mi este fixată în Domnul. Probabil că după un timp va deveni un obicei și va scădea senzația de efort.

Dar de ce mă refer tot timpul la această experiență lăuntrică? Pentru că sunt convins că ne stau în față continente nedescoperite ale trăirii spirituale comparativ cu care noi suntem ca niște prunci purtați în brațe. Și trebuie să mărturisesc că oamenii din jur mă tratează diferit. Obstacole pe care odată vedeam ca fiind insurmontabile se risipesc ca un miraj. Cei, care erau suspicioși sau care mă neglijau îmi devin prieteni. Mă simt, ca unul, care avea vioara neacordată cu restul orchestrei, dar acum, în cele din urmă, este în armonie cu universul.

În ce mă privește, n-am trăit, am fost mort pe jumătate, un copac uscat, până am ajuns în punctul în care m-am decis, și apoi redecis, în întregime și cu totul onest, că voi afla voia lui Dumnezeu și că voi împlini acea voie, chiar dacă fiecare părticică din mine va zice nu, și că voi câștiga bătălia din mintea mea. A fost ca și cum în adâncul sufletului meu a erupt o fântână arștă și a țâșnit tărâia afară. Încă nu pot spune că am biruință chiar și pentru o zi, nu pentru o zi completă, însă unele zile sunt aproape de biruință, și fiecare zi este însoțită de o descoperire glorioasă. Lucrul acesta este etern.

Este de neînfrânt. În curând, tu și eu vom exploda ieșind din trupurile acestea. Nu contează banii, slava, sărăcia, opoziția, pentru că peste o mie de ani se va uita de ele, dar duhul, care ajunge la o minte, care trăiește o abandonare continuă, acest duh este viața veșnică.

9 martie

Pentru prima dată în viață știu ce am de făcut în singuraticul Lanao. Știu de ce m-a lăsat Dumnezeu în acest pustiu dureros - pentru ca El însuși să fie Cel care să-l umple. Aflat pe muntele acesta, trebuie să continui călătoria descoperirii voiei Lui.

Trebuie să mă arunc în experiențele puternice ale rugăciunii de mijlocire. Trebuie să-i pun pe acești moroși față-n față cu dragostea divină, care i le va dărui pe Christos.

III. Dedicat unui experiment

15 martie

Săptămâna aceasta am avut în singurătatea mea o experiență nouă, minunată. Am fost disperat de singur, de nesuportat, dacă n-aș fi vorbit cu Dumnezeu. Așa că am privit spre El în fiecare clipă conștientă a săptămânii, cu excepția a uneia sau a două ore.

Joia trecută, noaptea, eram în Lumbatam și ascultam la un fonograf, lăsându-mi inima să fie în părtașie, când deodată ceva s-a întâmplat în mine și am dorit fierbinte să-mi înalț voința și s-o dăruiesc în întregime lui Dumnezeu.

Cât de bogată este această atingere directă a lui Dumnezeu în raport cu vechea metodă pe care am folosit-o și recomandat-o ani de zile: citirea la nesfârșit a cărților devoționale. Aproape mi se pare că însăși citirea Bibliei nu poate fi un substituit al întâlnirii față-n față cu Dumnezeu. Și totuși, cum am ajuns la această apropiere? Ah, știu acum că a fost prin străpungerea centrului inimii mele și prin suferință. Săptămâna aceasta cineva mi-a spus că nimeni nu poate să cânte exprimând cele mai profunde simțăminte ale omului, decât dacă sufletul cântărețului a ajuns să fie foarte blajin în urma unei

mari suferințe. Nu spun că aceasta este singura cale către inima lui Dumnezeu, dar trebuie să mărturisesc că în mine s-a deschis un sanctuar sfânt unde n-am mai intrat niciodată înainte.

23 martie

Este o întrebare, care se pune acum. Putem fi tot timpul în contact cu Dumnezeu? Cât suntem treji, să adormim în brațele Lui și să ne trezim în prezența Lui? Putem ajunge la așa ceva? Putem tot timpul să facem voia Lui? Putem să avem tot timpul în minte gândurile Lui? Sau, sunt perioade când treburile, plăcerile sau cei ce ne înconjoară trebuie neapărat să-L scoată pe Dumnezeu din mintea noastră? Nu putem avea în același timp două lucruri în minte. Într-adevăr, nu putem ține în minte un lucru mai mult de o jumătate de secundă. Mintea noastră este curgătoare. Oscilează. Concentrarea este mai degrabă întoarcerea la aceeași problemă, privind-o din milioane de unghiuri. Noi nu ne gândim la un lucru. Întotdeauna ne gândim la relația dintre cel puțin două lucruri, și cel mai adesea la relația dintre trei sau mai multe lucruri. Deci, problema mea este: pot să-L aduc înapoi pe Dumnezeu în mintea mea curgătoare la fiecare câteva secunde, astfel încât Dumnezeu să fie tot timpul în mintea mea?

Mă decid să fac din restul vieții mele un experiment menit să răspundă acestei întrebări.

S-ar putea ca cineva să spună, că această introspecție și această luptă de a fi conștient de Dumnezeu tot timpul este anormală și periculoasă. Îmi voi asuma riscul, pentru că trebuie să și-l asume cineva. Dacă premisele noastre religioase sunt cât de cât corecte, atunci cea mai normală condiție pe care poate cineva să o aibă este unitatea cu Dumnezeu. Aceasta l-a făcut pe Christos să fie ceea ce era. Aceasta înțelegea Sf. Augustin când spunea: „Ne-ai făcut pentru Tine, și sufletele noastre sunt fără odihnă, până ce și-o găesc în Tine“.

Nu invit pe nimeni să meargă pe această cărare abruptă. Aș dori ca mulți să o facă. Un om nu poate

să răspundă la toate întrebările. De exemplu:

„Poate cineva, care lucrează, să reușească să se lase continuu în mâna lui Dumnezeu? Poate cineva, care lucrează la o mașină de prelucrat să se roage toată ziua pentru oameni, să vorbească tot timpul cu Dumnezeu, și în același timp să-și îndeplinească cu bine însărcinarea pe care o are?”

Poate un comerciant să facă afaceri, un contabil să facă rapoarte, lăsându-se fără întrerupere în mâna lui Dumnezeu?

Poate să spele o mamă vasele, să aibă grijă de copilași, vorbind tot timpul cu Dumnezeu?”

Se poate ajunge la așa ceva?

Orice oră a zilei poate fi făcută perfectă, dacă se dorește cu tot dinadinsul acest lucru. Este foarte bine dacă cineva privește spre Dumnezeu în ora aceea, așteptând ca El să-l călăuzească în perioada aceea și încercând din plin să facă orice lucru, cât de mic, pe care Dumnezeu îl dorește, așa cum El îl vrea să fie făcut, cât se poate de perfect. Nu e nevoie de emoții. Ora aceea este perfectă, doar făcând voia lui Dumnezeu.

IV. Eșecuri și reușite

18 aprilie

Am avut o părtășie deosebită cu Dumnezeu, care mă face să fiu dezagustat de orice, ce nu este în armonie cu El. În după-amiaza aceasta Dumnezeu a revărsat peste mine o bucurie atât de mare, încât am avut impresia că n-am mai experimentat vreodată așa ceva. Dumnezeu era atât de aproape și uimitor de iubitor, încât L-am simțit revărsându-se peste mine cuprins de o satisfacție preafelică, ce mie mi s-a părut stranie. După ce am o astfel de experiență de câteva ori pe săptămână, murdăria lumii mă dezagustă, pentru că știu că ea vrea să mă atragă de la Dumnezeu. Și, după o oră de prietenie strânsă cu Dumnezeu, sufletul meu este curat, ca o zăpadă proaspăt căzută.

19 aprilie

Nu trebuie să omit dificultățile și eșecurile, dacă această mărturie a luptei sufletului spre a-L găsi pe Dumnezeu se vrea a fi completă. De exemplu, săptămâna aceasta nu a fost una din cele mai bune, cu toate că a fost deasupra mediei. Am încercat să fac ceva dificil, cel puțin pentru vârsta mea, mai dificil decât anticipasem. Dar, m-am decis să nu renunț.

Totuși se pare că efortul nu este bun. Atunci, când simt că este timpul să pătrund în „lăuntru“, iată, Dumnezeu este acolo! Este atât de prezent, că te topești; Îl auzi șoptindu-ți plin de dragoste, așa cum o face un tată către fiul lui, și motivul pentru care nu am experimentat așa ceva înainte este pentru că nu am intrat în lăuntrul meu când a trebuit.

Părtășia cu Dumnezeu este ceva pe care nimeni nu îndrăznește să o acopere pentru că o sufocă. Este ca un copilăș gingaș sau o floare delicată. Durează mult timp până ajungi ca să o ai, și după ce o ai poți să o pierzi într-o clipită, în momentul în care intervine „altcineva“. Nimeni nu poate sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona, pentru că în momentul în care cineva începe să aibă sentimente pentru altcineva în afară de Dumnezeu, El se retrage imediat. Idolul rămâne, dar Dumnezeu dispare. Nu pentru că Dumnezeu este „un Dumnezeu gelos“, ci pentru că sinceritatea și nesinceritatea sunt opuse și nu pot exista deodată în același loc.

„Experimentul“ este interesant, cu toate că până acum nu prea am avut succes. Cred că, aproximativ două treimi din zi nu mă gândesc la Dumnezeu. Dimineața aceasta am început-o bine, având o experiență profundă cu Dumnezeu în timp ce urmăream răsăritul soarelui. Apoi, am încercat să-L las să-mi controleze mâinile în timp ce mă bărbieram, mă îmbrăcam și mâncam. Acum Îl las pe Dumnezeu să-mi controleze mâinile în timp ce apăs tastele mașinii de scris.

Nu putem face nimic, decât să ne deschidem inimile pentru Dumnezeu. În El este, trebuie să fie mult mai mult decât poate să ne dea, pentru că suntem atât de apatici și putem primi așa puține lucruri. Trebuie să fie un mare folos în obiceiul de a căuta direct gândul lui

Dumnezeu, întrebându-L: „Doamne ce vrei să pui acum în mintea mea?“ Trebuie ca printr-o așteptare pasionată să-I dăm lui Dumnezeu șansa să facă ceea ce vrea. Îmi dau seama în fiecare zi, că din cele cinci sau șase metode prin care încerc să păstrez contactul cu Dumnezeu cel mai bine este să aștept să-mi pună gândurile în mintea mea, să-i cer Lui să vorbească.

14 mai

O, cel mai uimitor lucru cu care am avut de-a face vreodată, este menținerea unei comunicări permanente cu Dumnezeu, făcând din El obiectul gândirii mele și tovarășul meu de conversație. Se poate. Încă nu o pot face timp de jumătate de zi, dar cred că odată o s-o pot face pentru o zi întreagă. Este o problemă de a te obișnui să gândești într-un mod nou. Acum îmi place atât de mult să stau în prezența Domnului încât, atunci când se depărtează de mine pentru o jumătate de oră - și o face de multe ori în timpul unei zile - mă simt ca și cum L-am fi abandonat, ca și cum aș fi pierdut ceva foarte prețios.

24 mai

Analizându-mă, găsesc câteva lucruri, care mi se întâmplă în ultimile două luni ca rezultat al acestui efort extenuant depus în încercarea de a-L păstra pe Domnul în minte în fiecare clipă. Concentrarea aceasta asupra lui Dumnezeu este extenuantă, dar lucrurile nu mai sunt cum au fost. Gândesc mult mai clar, nu mai uit așa de des. Lucruri pe care înainte le făceam cu mult efort, acum le fac ușor și fără nici un fel de efort. Nu mă mai îngrijorez de nimic și pot să dorm. Cea mai mare parte din zi mă plimb în aer liber. Chiar și în oglindă văd că ochii și fața îmi arată diferit. Nu mă mai grăbesc. Toate merg cum trebuie. Tot timpul sunt calm ca și cum nu s-ar întâmpla nimic deosebit. Nu se poate întâmpla nimic rău, cu excepția unui lucru. Dacă nu am grijă, Dumnezeu poate pleca din mintea mea. Dacă El este cu mine, întreg universul este cu mine. Ceea ce am de făcut este simplu și clar.

(continuare în numărul viitor)

Între trup și suflet: discipline alternative din universul New Age

Iuvenalie Ionașcu

Sunt unii care apelează la aceste „discipline alternative“ pentru că nu reușesc să găsească un sens în viață. Alții vor să schimbe alimentația, sau caută un mod alternativ de a se trata, sau au nevoie să iasă din stress. A luat naștere, astfel, un adevărat „boom spiritual“, cu centre răspândite în întreaga lume occidentală. „Cultul raționalității și psihologia utilitaristă au epuizat potențialul lor de atracție. De aici, nevoia de recuperare: din partea spiritului asupra materiei“, se exprima Giancarlo Arientoli, organizatorul manifestației „Roma new age“. De la budhism la alimentația biologică, există un întreg univers de discipline zise alternative. Să ne oprim măcar asupra unora dintre ele.

Budhism. Centre de studiu și meditație budhiste iau naștere peste tot. O religie orientală transplantată și adaptată în Occident, cu adepți din ce în ce mai numeroși.

Îngeri. Aceștia sunt o prezență constantă în mai multe religii. „Din antichitate, până în zilele noastre - opinează scriitorul Igor Sibaldi, autorul unui bestseller, „Maestri invizibili“ - nu există religie care să nege existența protectorilor noștri“. Romane, reviste, filme în care îngerii

apar invariabil drept protectori, mesageri, prieteni. Chiar și în sânul Bisericii Catolice activează o mișcare cu tendințe eretice, „Opus angelorum“, cu câteva milioane de adepți, cu toate măsurile de condamnare luate de Santo Uffizio.

Meditația transcendențială. Este practica ce stă la baza tuturor disciplinelor neo-spiritualiste. Tehnici de concentrare și respirație sunt multe, dar toate cu același scop: să ajute mintea și fizicul să intre în armonie între ele. După părerea medicilor „psiho-somatici“, cine se dedică acestor meditații are mult mai puține șanse să se îmbolnăvească.

Discipline orientale. Toate au mii de ani, dar revăzute de new-age-ri, care au adaptat exercițiile fizice și de respirație, care să favorizeze echilibrul corpului, al minții și al sufletului. Cel mai adesea, Tai chi chuan invocată împotriva stress-ului sau pentru favorizarea circulației energiei vitale. În Reiki do, maestrul transmite energia prin intermediul mâinilor. Feng Shui învață cum să ne așezăm patul sau să ne orientăm construcțiile și mobilele pentru a favoriza energia cosmică.

Muzica. Este ascultată ca divertisment sau ca tratament. Cunoaște diverse filoane. Animistic: relaxează și favorizează meditația, cu ajutorul sunetelor de apă, de greieri, de păsări. Armonic: cântarea gregoriană și cea clasică modificate. Dans: trance dance se inspiră din dansurile șamanilor, pentru tratamentul minții, corpului și spiritului.

Reviste și cărți. Numărul titlurilor este impresionant.

Psihoterapia. De obicei, este prima etapă a începătorilor, în drumul lor

către „sinele superior“. Școlile sunt numeroase; cele mai multe prevăd terapii de grup. Mai renumită este așa zisa „cry primal“ (strigăt primordial). În toate centrele în care se face meditație, sunt prezente și aceste întâlniri transpersonale.

Medicina holistică și alimentația naturală. Conform viziunii Epocii Vărsătorului, în care se zice că am intrat și în care vom rămâne pentru următoarele două mii de ani, omul este un microcosmos, în interiorul unui macrocosm. Dacă se hrănește cu alimente contaminate, echilibrul fizic se va altera și astfel se va îmbolnăvi. De aceea, este nevoie să se hrănească cu alimente biologice, necontaminate. Tratând trupul, se tratează și spiritul. Mai cunoscută este Ayurveda: născută în India cu vreo mie de ani în urmă, se bazează pe masajele cu uleiuri aromatice, ca și pe consumul de ierburi și integratori pentru purificare a trupului. Cromatoterapia: acționează prin intermediul culorilor și se bazează pe faptul că acestea influențează pozitiv glandele și

hormonii. Florile lui Bach: sunt 38 de remedii florale, descoperite în anii '30 de către doctorul Edward Bach pentru tratamentul stărilor mentale negative.

Desigur, lista disciplinelor New Age ar putea continua. Ne mulțumim să le fi amintit, în trecut, pe cele mai cunoscute. Cum se vede, avem de-a face cu un univers fragmentat, lipsit cu totul de unitate, care oferă

ca într-o piață de zarzavaturi, de toate pentru toți. Nu știi cât vor fi reușit să dobândească echilibrul dorit cei ce se adresează acestor metode de tratament; credem însă că rolul autosugestiei este aici mai important decât cura însăși.

Ceea ce se poate mărturisi, cu siguranță, din partea părinților duhovnicești care întâlnesc tineri care au făcut astfel de experiențe, este că dezechilibrul dobândit în aceste locuri este destul de îngrijorător. Și adesea, unele din aceste victime au nevoie de cure medicale, altele, de o îndelungă sfătuire duhovnicească. Pentru că nu poți trece printr-o astfel de ploaie fără să te uzi.

Comentariu Editorial:

Materialul de mai sus aparține unui veghetor duhovnicesc din biserica ortodoxă. Dânsul este alarmat de invazia mișcărilor „super spirițuale“ care zăpăcesc de cap populația României. Împărtășesc poziția dumnealui și adaug aceste câteva cuvinte:

New Age sau Old Lie ? (Veacul nou sau Minciuna străveche?) aceasta este întrebarea creștinilor de pretutindeni.

În istoria milenară, diavolul nu are nimic nou de oferit. Tot ceea ce a avut de spus a fost spus în grădina Edenului. Întreita ispitire a rămas constant oferta lui mincinoasă.

„Pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea“ (Geneza 3:6).

Apostolul Ioan le numește: „... tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții“ (1 Ioan 2:16).

Mișcarea New Age nu face altceva decât să reactualizeze oferta aceasta pentru generația actuală. Cei care cad sub fascinația ei dovedesc cu prisosință că sunt urmași neveghetori ai lui Adam și ai Evei.

New Age promite adeptilor sănătate și bunăstare, împlinirea

SATURDAY NIGHT PARTY THEME Coming of age in the new age

Now that camp is 21, we invite you to enter a new age of possibility with us. Come as your sign (celestial, that is), channel a past life, or represent your inner child or animal familiar. Be the homeopath you always wanted, or your favorite colonic hygienist. Don't limit yourself to East or West, think worldwide. Fakirs, yogis, and shamans are all welcome. Be ready to stretch your mind as well as your body. But please note, no crystal balls on the dance floor.

tuturor apetiturilor naturale, trecerea pe un plan superior al conștiinței cosmice și armonizarea cu aceasta prin alinierea ființei launtrice la mesajul universului și deschiderea unor izvoare de energii tainice, necunoscute muritorilor de rând, prin care va fi inaugurată „Epoca nouă“ în care oamenii își vor da seama că sunt de fapt ... dumnezei.

După cum spunea Billy Graham, „nu există păcate noi, ci doar păcătoși noi“. Oamenii de azi îmbracă zdrențe care au fost făcute ferfeniță de generații după generații înainte de ei. Rolurile au rămas aceleași, actorii care le joacă sunt astăzi alții.

Această pseudoreligie modernă este un surogat care caută să ambaleză diferit același conținut de otrăvă. „Afară-i vopsit gardul, înăuntru-i leopardul“, scria pe taraba unui circ ambulant. În spatele tuturor acestor oferte reactualizate este același dușman al sufletelor noastre:

„Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită“ (1 Petru 5:18).

Este furios „pentru că știe că mai are doar puțină vreme“. Pe fondul acestei religii noi va apărea marea înșelare de la urmă a antichristului:

„Fiara pe care am văzut-o, seamăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare“ (Apocalipsa 13:2).

MAREA DESPĂRTIRE

(I.)

de Mark Galli
traducere Marius & Oana Ailenei

Timp de secole, creștinii din apus și cei din răsărit au trăit separați unii de alții. La un moment dat însă, catolicii i-au agresat pe ortodocși.

Într-o după-amiază de vară a anului 1054, cardinalul Humbert însoțit de alți doi trimiși ai Papei de la Roma au intrat în marea biserică a Sfintei Înțelepciuni (Hagia Sofia), din Constantinopol, chiar în timp ce slujba era pe cale să înceapă. Aceștia s-au îndreptat către sanctuar, au așezat pe altar un document papal sigilat – numit „bula papală”- după care s-au îndreptat către ieșire. „Bula papală” îl declara pe patriarhul Constantinopolului și pe cei afiliați lui excomunicați din biserică, nemaifiindu-le permis să primească harul lui Dumnezeu prin pocăință.

Cardinalul a ieșit pe ușa vestică, și-a scuturat praful de pe picioare și a spus: „Domnul să privească și să judece.” Un diacon, intuind conținutul bulei papale, a alergat neliniștit după Humbert, implorându-l să o i-a înapoi. Humbert l-a refuzat, iar diaconul a scăpat documentul pe stradă.

Deseori, această întâmplare este prezentată ca fiind momentul

esențial în marea schismă dintre Estul Ortodox și Vestul Latin. Totuși, acest incident, este doar unul dintre multe altele care au avut loc până la marea schismă – evenimentele sângeroase din 1204 așezând sigiliul peste o despărțire care dăinuie până în prezent.

Cauzele schismei sunt complexe, iar ele ne arată nu doar particularitățile a ceea ce noi numim astăzi Biserica Ortodoxă Răsăriteană, ci și modul în care ortodocșii înțeleg acest capitol al istoriei creștine.

Realitățile geo-politice

Pe timpul apostolilor, Imperiul Roman constituia o unitate politică și culturală interdependentă. Imperiul încorporase o diversitate de grupuri etnice care vorbeau o la fel de mare varietate de limbi și dialecte. Și totuși, toți erau guvernați de același împărat și formau marea civilizație greco-romană. Atât greaca, cât și latina erau înțelese aproape oriunde, latina fiind limba oficială a Imperiului.

La sfârșitul anilor 200, imperiul era unit teoretic, dar în realitate era divizat în două părți, una vestică și una estică, fiecare parte având împăratul său. Însuși Constantin,

înființase o a doua capitală imperială, în Est, la Constantinopol, „Noua Romă”. Mai târziu, au venit invaziile germanice din secolul V, iar Vestul a fost împărțit între goți, lombarzi, franci, vandali și alte triburi germanice. Bizantinii din răsărit încă mai privesc Imperiul Roman ca fiind universal, în timp ce, de fapt, împărțirea politică între răsăritul grec și apusul latin este permanentă.

Apoi avarii și slavii au ocupat Peninsula Balcanică. „Illiricum”, care trebuia să servească drept punte între Bizanț și Vest, a devenit o barieră. Odata cu creșterea Islamului în anii 600, Mediterana a trecut sub control arab. Contactele culturale dintre estul și vestul Mediteranei au devenit din ce în ce mai dificile.

Realitățile geo-politice au complicat lucrurile. Timp de secole, liderii papali apelau în mod normal la Constantinopol și împăratul său pentru ajutor militar și economic. Dar în anul 754, Papa Ștefan al II-lea fiind refuzat de către Est și având nevoie de ajutor pentru a-și apăra statele papale de atacurile lombarzilor, s-a orientat înspre Nord căutând ajutor la Pepin, conducătorul francilor. Începând din acel moment, papalitatea a trecut treptat sub influența francilor.

O jumătate de secol mai târziu, a avut loc un eveniment mult mai simbolic și mai dramatic. De Crăciun, în anul 800, Papa Leo al III-lea l-a încoronat pe Charlemagne, împăratul Francilor, ca și împărat al „Sfântului Imperiu Roman”. Charlemagne a căutat imediat să aibă recunoașterea împăratului Bizanțului. Dar împăratul bizantin, se considera încă, a fi conducătorul întregului Imperiu Roman unit, așa că acest Charlemagne a fost privit ca un intrus, iar încoronarea papală, ca un act de schismă. Charlemagne nu a fost recunoscut de Împăratul Bizanțului timp de mulți ani.

Înstrăinarea

Odată cu încoronarea lui Charlemagne, schisma civilizațiilor a devenit pentru prima dată evidentă. Toată renașterea culturală promovată de curtea lui Charlemagne, a fost marcată puternic de prejudecățile anti-grecești în literatură, teologie și politică. Bizantinii, la rândul lor, au rămas închiși în propriul lor univers de idei eșuând în a aprecia învățătura

apuseană. Ei i-au tratat pe toți francii ca pe niște barbari.

Această prejudecată reciprocă a fost întărită și de limbă. Zilele în care oamenii educați erau bilingvi se sfârșiseră. În anul 450, doar câțiva vestici mai puteau citi grecește, iar după anii 600, deși Bizanțul se autointitula încă Imperiul Roman, era un lucru rar pentru un bizantin să vorbească latina. Photius, cel mai mare învățat al Constantinopolului din secolul al IX-lea, nu putea citi latina. În anul 864, un împărat „roman” al Bizanțului, Michael al III-lea, a numit „barbară” limba lui Virgil.

În plus, mai erau și alte diferențe semnificative între cei învățați. Bizanțul a fost o civilizație vastă și erudită, iar mulți dintre învățații laici prezentau un interes activ față de teologie. Teologul laic a fost întotdeauna o figură acceptată în Ortodoxie: unii dintre cei mai erudiți patriarhi bizantini – Photius, de exemplu – au fost laici înainte de numirea lor în patriarhat.

În Vestul cufundat în confuzie politică și retragere culturală, doar clericii erau beneficiarii educației care a supraviețuit Evului Mediu timpuriu (deseori numit Evul „întunecat”). Teologia devenise rezervată doar preoților. Marea majoritate a laicilor erau analfabeți; cei mai mulți nu puteau înțelege nuanțele discuțiilor teologice.

Așadar, teologia a urmat cursuri diferite atât în răsărit cât și în apus. În general, abordarea latină era mai practică, iar cea greacă, mai speculativă. Gândirea latină era influențată de legea romană, în timp ce grecii înțelegeau teologia în contextul închinării, a părtășiei. Referitor la crucificare, latinii se gândeau la Isus în primul rând ca la victima de pe cruce, în timp ce grecii îl vedeau pe Hristos fiind victorios asupra morții. Latinii vorbeau mai mult de mântuirea păcătoșilor, grecii, despre divinizarea umanității. Existau totodată și câteva diferențe practice: grecii permiteau căsătoria clericilor, latinii insistau asupra celibatului preoților. Ambele părți aveau reguli diferite referitoare la post. La împărțășanie grecii foloseau pâine dospită, în timp ce latinii foloseau pâine nedospită, sau „azimă”. Totuși, aceste două abordări nu erau contradictorii – ci se completau reciproc, după cum se întâmplă și în

familie (cu deosebirile dintre soț și soție).

Conflictul deschis

Începând cu secolul al VI-lea, a apărut un număr de dispute între Roma și Constantinopol. Un conflict apărut la jumătatea secolului al IX-lea a relevat cât de înstrăinat devenise Estul de Vest. Incidentul este cunoscut sub numele de „Schisma lui Photius” – deși Estul preferă să îl numească „Schisma Papei Nicolas”.

Totul a început în anul 858, când Patriarhul Ignatius al Constantinopolului a fost exilat de către Împăratul Bizantin (deoarece critica viața particulară a împăratului). Ignatius a fost forțat să demisioneze, în locul lui fiind numit patriarh al capitalei un laic plin de har care se numea Photius. Photius a fost numit „cel mai distins gânditor, cel mai deosebit politician și cel mai abil diplomat care a deținut vreodată conducerea Patriarhiei de la Constantinopol.”

Photius, după cum era obiceiul, a trimis o scrisoare Papei Nicolas I, episcopul Romei, anunțându-l de numirea sa. În mod normal, papa ar fi trebuit să recunoască imediat un nou patriarh. Dar Nicolas I nu a făcut acest lucru. El auzise că fostul

patriarh mai avea încă adepți, care îl numeau pe Photius uzurpator. Papa Nicolas I a decis să analizeze această problemă, iar în anul 861 a trimis câțiva delegați la Constantinopol.

Photius nu dorea nici o dispută cu papalitatea, așa că i-a tratat pe delegați cu mare cinste; invitându-i chiar să conducă un consiliu local care să se ocupe de rezolvarea acestei probleme. Consiliul a decis că numirea lui Photius ca patriarh era legitimă.

Totuși, atunci când delegații s-au întors la Roma, Nicolas I i-a acuzat că și-au depășit atribuțiile. El a rejudecat cazul la Roma, în cadrul unui consiliu care a respins cererea lui Photius, recunoscându-l pe Ignatius ca patriarh.

Bizantinii au ignorat consiliul de la Roma și au refuzat să răspundă scrisoarei papei.

Disputa s-a axat pe drepturile papale, care au devenit o altă

apostolic. Biserica apuseană a fost văzută mai puțin ca și un colegiu al egalilor, și mai mult ca o monarhie având drept conducător pe papă. Dar bizantinilor nu le păsa că biserica apuseană era centralizată, atât timp cât papa nu îi deranja.

Mai mult decât atât, răsăritul avea un conducător laic puternic, împăratul, care trebuia să mențină ordinea. Dar, după invazia triburilor germanice în apus, exista doar o mulțime de căpetenii de război. Doar papa de la Roma putea acționa ca

reprezentant a ceea ce mai rămăsese din viața politică a Europei de Vest. De exemplu, Papa Leo I a fost cel care l-a urmărit pe hunul Attila în anul 452, pentru a-l determina să ocolească Roma în

una din campaniile sale. După acest eveniment, papa a început din ce în ce mai mult să comande nu doar subordonaților săi ecleziastici ci și conducătorilor laici.

Totuși, biserica răsăriteană nu era deranjată – atât timp cât papa revendica putere absolută doar în Vest. Nicolas I a fost un papă reformator, care a avut o părere exaltată – cel puțin conform ortodoxilor - referitoare la prerogativele statutului său. El credea că puterile sale absolute se întind până în Est. După cum scria într-o scrisoare în anul 865, el credea că papa este hărăzit cu autoritate „peste tot pământul, adică, peste orice biserică.“ Atunci când a izbucnit o dispută în Constantinopol, Nicolas

a considerat oportun să determine ambele părți să se supună arbitrării lui, întărind astfel revendicarea sa asupra jurisdicției universale. În mod ironic, supunerea inițială a lui Photius față de trimișii papali, s-a dovedit a fi o problemă. Acțiunea sa nu confirma supremația papei, ci doar faptul că Photius arătase curtoazie diplomatică. Pentru a-și demonstra autoritatea, Nicolas a convocat un nou consiliu.

Din nou, bizantinii nu erau deranjați de faptul că apelurile

mergeau la Roma, atât timp cât erau îndeplinite condițiile specifice din Canonul 111 al Consiliului de la Sardica (343). Acest canon specifica faptul că rejudecările nu pot fi conduse de către papă, la Roma, ci doar de către episcopii provinciilor adiacente celei a episcopului condamnat. Bizantinii credeau că Nicolas a încălcat acest canon, intervenind astfel în problemele altui patriarhat.

În acel moment incidentul dintre Nicolas și Photius avea un potențial exploziv, doar în problema autorității papale. Totuși mai apăruse încă o problemă, mai subtilă dar în același timp la fel de determinantă.

Politice misionare

Atât Bizanțul cât și Vestul (în mare majoritate germanii) începuseră să lanseze mișcări misionare printre Slavi. Cele două linii ale avansării misionare, una din Est și una din Vest, s-au intersectat la un moment dat în Bulgaria.

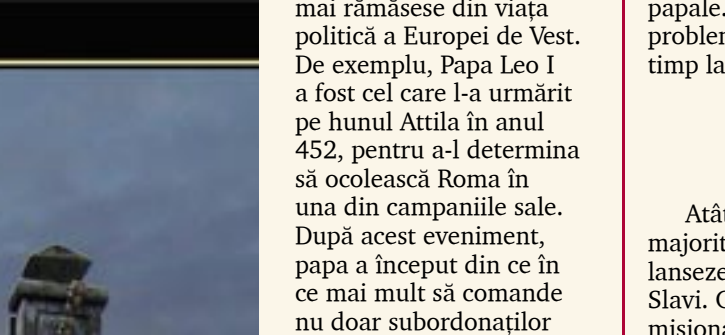
Bulgaria era o țară pe care atât Roma cât și Constantinopolul erau nerăbdătoare să o adauge sferelor lor de influență. Hanul Boris, conducătorul bulgarilor, a fost înclinat să ceară germanilor, adică misionarilor catolici botezul. Dar când a fost amenințat cu invazia bizantină, s-a răzgândit și a acceptat botezul din partea clericilor greci, în jurul anului 865. Totuși, Boris dorea independență pentru biserica bulgară, așa că a cerut Constantinopolului să acorde bisericii bulgare aceeași autonomie de care se bucurau celelalte patriarhate. (Alexandria, Antiohia, și Ierusalimul). Constantinopolul a refuzat.

Atunci Boris s-a întors iarăși către Vest, sperând să găsească un tratament mai bun. A acordat latinilor mână liberă în Bulgaria, iar misionarii latini au început imediat să lanseze asalturi verbale dure împotriva grecilor, scoțând în evidență punctele în care practica bizantină era diferită de a lor: căsătoria clericilor, regulile postului, și deasupra tuturor, *filioque*.

Ultima dispută implica cuvintele referitoare la Duhul Sfânt din crezul niken. Original, fraza suna așa:

„Eu cred ... în Sfântul Duh, Domnul, Dătătorul vieții, care vine de la Tatăl.“

Această formă originală este încă recitată de către cei din răsărit.

problemă între Est și Vest. Printre bisericile din răsărit, exista un puternic sentiment de egalitate între episcopi, deoarece un număr de biserici revendicau dreptul de a fi fost înființate de către un apostol. Estul l-a recunoscut pe Papă ca fiind primul episcop al bisericii, dar l-a văzut doar ca pe primul dintre mai mulți egali.

În apus, doar o mare biserică a revendicat înființarea sa de către un apostol – Roma – așa că Roma a ajuns să fie privită ca și scaun

Dar cei din apus au introdus în mod treptat o propoziție în plus „și de la Fiul“ (în Latină, filioque), la ei, crezul sună astfel: „... care vine de la Tatăl și de la Fiul.“

Această adăugare a apărut pentru prima dată în Spania secolului VI, ca protecție împotriva Arianismului; ea ajută la accentuarea divinității lui Isus. Adăugarea s-a extins atât în Franța și în Germania, unde a fost bine primită de Charlemagne și adoptată în Consiliul de la Frankfurt (794).

Cu toate acestea, Roma nu a folosit filioque până la începutul secolului XI.

În anul 808, într-o scrisoare către Charlemagne, Papa Leo al-III-lea, afirmă că, deși filioque este corect din punct de vedere doctrinal, el consideră greșită adăugarea lui la formularea Crezului.

După cum se poate observa în imagine, pe patena (farfurioara pentru pâinea de împărtășanie) folosită la Constantinopol în secolul VI, Hristos dă cina simultan la două grupuri de apostoli. Deși Creștinătatea era încă unită, creștinii apuseni și răsăriteni dezvoltaseră tradiții diferite atât în teologie, cât și în modul de închinare

(continuare în numărul viitor)

Vino așa cum ești acum !

Nu suntem încă desăvârșiți, dar nu te pierde cu firea. Majoritatea copiilor lui Dumnezeu au trecut prin această stare.

Moise a fost un bălbâit.

Lui David nu i s-a potrivit armura.

Pavel l-a lepădat pe Ioan Marcu.

Soția lui Osea a fost prostituată.

Amos n-a fost decât un culegător de smochine.

Iacov a fost mincinos.

David s-a încurcat cu o femeie.

Solomon a luat-o razna de tot.

Avraam era prea bătrân.

David era prea tânăr.

Timotei a avut ulcer.

Petru s-a temut de moarte.

Lazăr a fost chiar mort.

Ioan a fost mândru și închipuit.

Isus a fost prea sărac.

Naomi a fost văduvă.

Pavel a fost un ucigaș, ca și Moise de altfel.

Iona a fugit de Dumnezeu.

Miriam a fost o gâlcevitoare.

Ghedeon și Toma au fost stăpâniți de îndoială.

Ieremia a fost depresiv și cu gânduri de sinucidere.

Ilie a fost stresat până la totală descurajare.

Ioan botezătorul a fost un singuratec.

Marta era obsedată cu treaba.

Maria a fost leneșă.

Samson avea părul lung ca femeile.

Noe s-a îmbătat.

Am pomenit că Moise a fost nervos și pripit, ca de altfel și Petru, Pavel și ca mulți alții din Biblie.“

Dumnezeu nu ne cere însă fișa noastră personală; El chiamă la sine altfel de cum angajează patronii din lumea de acum, pentru că El este mai mult un Tatăl, decât un Stăpân. El nu

se gândește cât de mult câștigă sau pierde din cauza noastră.

Oricât ne-am strădui să le dobândim, darurile lui Dumnezeu sunt gratuite. Putem face lucruri minunate pentru oameni minunați, chiar dacă noi nu suntem încă minunați. Satan spune: „Nu ești vrednic!“ Isus îl contrazice: „Eu sunt!“ Satan se uită în trecut la păcatele noastre. Dumnezeu se uită în urmă și vede o cruce. El nu ține în seamă ce ai făcut tu în '78, '88 sau '98. El le-a aruncat în marea uitării.

Sigur, sunt multe motive pentru care ar trebui ca Dumnezeu să nu ne vrea pentru Sine. Dacă suntem însă îndrăgostiți la culme de El, dacă-L dorim mai mult decât ne dorim următoarea respirație, El ne primește la Sine și este gata să ne pună la treabă așa cum suntem astăzi, fără să se mai uite la cine am fost, la ce am făcut, unde am fost sau cum ne văd alții.

Pășește dincolo de limitările tale de azi în nelimitatul har al lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar folosi numai oameni desăvârșiți, nu ar putea face nimic pentru aceștia încă ... nu există. El a ales să ne califice la locul de muncă și ne schimbă punându-ne la treabă. Lucrând „prin noi“, El lucrează în aceeași măsură „în noi“.

Aruncă-te cu dăruire înaintea, uitând ceea ce a rămas în urmă. De fapt, așa cu îl arată și numele, trecutul a ... trecut. De astăzi dimineață, toate lucrurile au fost făcute noi.

(continuare la pag. 15)

RADIO „VOCEAEVANGHELIEI“-TIMIȘOARA

REPORTER - IOAN CIOBOTĂ

5 ore pe zi cu familia

M-am hotărât: „Voi petrece 5 ore pe zi cu familia“. Dacă se poate mai mult, cu atât mai bine. „Imposibil, fii serios, nu se poate așa ceva“, au comentat prietenii.

Parcă am muri toți de foame, așa de disperați căutam să avem câte 2-3 servicii. Oamenii de afaceri trăiesc mereu cu stresul că mâine nu vor mai avea bani sau că vor pierde „astea toate, care le-am strâns cu mâinile mele“.

Ne luptăm din greu să „facem bani“. Apoi împrumutăm de la bănci sau de unde putem, ca să avem un scop nobil pentru care muncim ca „work-alcoolicii“ - „Datoriile trebuie plătite, dragă!“. De parcă vecinii au făcut datoriile, nu noi. Mai rău de cei care nu au nici măcar apartament, casă sau mașină.

„Dar oricum nu se mai putea cu rabla aia veche de Ford sau Volkswagen“. De Dacie nici să nu mai vorbim. Și mobila din bucătărie trebuie schimbată. Și calculatorul copilului. Și paltonul soției. Și faianța din baie. Și atât de mult lucrăm să le fie lor bine, încât până la urmă unii își schimbă chiar soția și copiii...

Firma ne dă mașină la scară și laptop. Celular de la firmă. Poate chiar haine, să fim „prezentabili“, și miel de Paști. Salopete de rezervă, scule „nemțești“, masa gratuită. Dar, în schimb, devenim „scalvi pe plantație“, de la 8 dimineața la 11 noaptea, de luni până sâmbătă. Duminica suntem frânți de oboseală,

cu greu ajungem la biserică. Uneori lucrăm și duminică.

Până aici aproape că nu e nimic rău. Dar copiii??? Unde ne sunt copiii? Dar soția??? Cu cine ne-am căsătorit?

„Ei trebuie să înțeleagă! Doar pentru ei mă zbat.“

Cunosc pe cineva care are un băiat adolescent. Tatăl băiatului lucra într-un oraș apropiat, dar economisea banii de navetă și venea acasă doar de vineri seara până luni dimineața. Băiatul a crescut în biserică, a fost un copil cuminte, până când... nu a mai fost cuminte... De fapt toți membrii familiei erau „în biserică“. Până când „barca“ a început să se clatine. S-au gândit chiar la divorț, dar de dragul copiilor și de rușinea societății au renunțat. În schimb, băiatul nu a renunțat la drumul spre iad. Când tatăl a încercat să stea de vorbă cu el, băiatul parcă avea răspunsul pregătit: „Da TU CINE EȘTI ? Cine te crezi tu să-mi spui mie ce să fac? MIE BUNICUL MI-A CITIT POVEȘTILE. Tu cine ești?“

Credeți că există termen de comparație pentru durerea unui tată căruia propriul său băiat îi spune: „Da tu cine ești?“

Care a fost câștigul aici? Banii de navetă! Care a fost pierderea? Relația ruptă și un suflet (al propriului copil) angajat pe drumul spre iad.

Vreți să vorbim și de familiile destrămate după anii '90, când toți se îmbulzeau să lucreze „afară“, în Occident? Bărbații plecau câte 3-6-9 luni. Alții chiar...9 ani. În Germania, SUA, Italia, Israel sau pe unde se

putea. Până la urmă au plecat și femeile - în Grecia, Turcia, Spania sau aiurea.

Pentru multe dintre acele familii, care este câștigul acum, după ce se trage linie? PRAF ȘI PULBERE! Și familiile respective, și copiii, și conștiințele și sufletele oamenilor.

Îmi amintesc că am crescut într-o familie foarte echilibrată. În fiecare după-masă, la „3 jumate“ (15:30), tata intra pe poartă. Venea de la serviciu, iar serviciul lui îl...uita întotdeauna la... serviciu. Nu discuta acasă probleme de serviciu. Mama era casnică. (Uau! Să-i spui astăzi unei femei „de carieră“ că ar fi mai bine pentru copii și familie ca ea să fie casnică...)

Aveam un fel de „ritual“ al familiei în fiecare zi. La 16:00 mâncam cu toții împreună, apoi lucram împreună în grădină, reparam împreună ceva la casă, puneam zacuscă, compot, făceam teme, mergeam la biserică, etc. Dar aveam un pilon de siguranță în fiecare zi: „Tata la „3 jumate“ intra pe poartă și petrecem după masa și seara împreună.“ Și fiți convinși că tata nu se adâncea niciodată ca o „legumă“ în știrile de la televizor, nici mama în telenovele, ca o altă „legumă“.

Este adevărat că de multe ori mâncam „o felie de pită unsă“, dar nu că eram săraci, ci că așa era scenariul în filmul respectiv. Și eram bucuroși și fericiți, și eu și tata și mama și frații mei. Tata împlinește luna aceasta, cu ajutorul Domnului, 80 de ani (mama a plecat la Domnul). Dar credeți că mi-a

trecut vreodată prin cap să-i spun:
„Păi nu mi-ai dat și nu mi-ai făcut“?
Niciodată!

**M-AM SIMȚIT IUBIT ȘI MI-A
FOST DE-AJUNS.**

Mi-e așa de drag să stau de vorbă
cu el despre orice și să-l ajut la câte
ceva pe lângă casă.

În zilele noastre, când mai mult de
jumătate dintre copii cresc în familii
monoparentale, doar cu mama, sau
cu un părinte vitreg, că „Tata ne-a
părăsit când am fost eu mică. A plecat
cu alta.“, cum poți să vorbești de un
ritual al familiei, în jurul Domnului
Isus și a Bibliei? Astăzi multe servicii
sunt de la 9:00 la 18:00. Copiii vin
acasă de la școală, găsesc casa pustie
și goală, și atunci se simt singuri,
trști și încurcați de lumea asta prea
complicată. Drept urmare, se afundă
în Internet, televizor, pornografie,
relații dubioase. O bună parte dintre
copii sunt distanți, rebeli, neadaptați,
descurajați, în depresie și cu rezultate
slabe la școală. „URLĂ“ DUPĂ
RELAȚIA CU PĂRINȚII ȘI DUPĂ
DRAGOSTE.

Este normal să mergi la serviciu și
să îți câștigi existența. Este normal
să evadezi de acasă din când în când,

pentru o plimbare de unul singur.
Dar unde este limita dintre normal și
anormal?

„Eu NU am avut, dar copiii mei
vreau să aibă, să nu mai sufere și ei“
și îi bombardăm cu biciclete, role,
tricouri, electronice. Dar... „DACĂ
DRAGOSTE NU E, NIMIC NU E“. Și
fiți siguri că dragostea nu se măsoară
în lucruri materiale, la fel cum nici
vântul nu se măsoară cu găleata.

Am cunoscut un om de afaceri
de succes, care la ora 5 după-masa
intra în casă și petrecea tot restul zilei
cu familia... și cu celularul închis.
Felicitări !

Fiul nostru, de 11 luni, se târăște
prin bucătărie de-a bușilea, în „patru
labe“. De multe ori alege ca ținta
preferată... galeata de gunoi.

Doamne, dă-ne înțelepciune să
renunțăm să ne mai târâm „în patru
labe“, în coate și-n genunchi, după
gunoaie.

Acum, ți se pare mult 5 ore pe zi
cu familia? Dacă vrei să-ți echilibrezi
barca și să-ți câștigi casa, nu e mult
5 ore pe zi cu „ai tăi“. Dacă vrei să...
„economisești banii de navetă“... tu
decizi scenariul în acest film... Dar
finalul nu-ți mai aparține.

(continuare din pag. 13)

O ilustrație a celor spuse mai sus
este într-un mesaj venit de la doi
români care lucrează ca misionari
în Nepal. Împărțim cu ei uimirea în
fața puterii lui Dumnezeu care alege
mereu „lucrurile slabe, ca să le facă
de rușine pe cele tari“.

„Chiar și acum când scriu parcă
mi se pare imposibil ceea ce vă voi
relata. Așa cum știți în decursul
acestui an 4 tineri din satele de lângă
orasul Jhanjharpur, au venit pentru
o pregătire despre cine este Christos,
și toți au dorit să Îl urmeze pe
Domnul. Nu sunt crescuți spiritual,
nu știu multe, dar vor să afle despre
Dumnezeu tot mai mult.“

„Însă nu este totul, mișcarea avea
să ia ușor-ușor amploare. Goraknat,
după cum am spus mai sus a mers
acolo, și stă în casa lui Mefus, care a
făcut cursul acesta. Și cei doi, folosiți
de Duhul Sfânt, au considerat că
ceea ce ei știu nu trebuie să rămână
doar la ei și astfel au început să
spună și sătenilor despre Domnul
Isus.“

„Au început cu școlile, în fiecare
din ele, au câte o zi în care le vorbesc
copiilor despre Dumnezeu și îi
învață cântări pe care le-au învățat
când erau la acest curs. Și asta nu
este totul, în sate avem mai multe
grupe de adulți prin care îi ajutăm
să strângă împreună bani și apoi
să îi poată folosi pentru ceea ce
au nevoie. Cei doi au avut diferite
întâlniri cu aceste grupe și în mijlocul
lor au început să vestească Cuvântul
lui Dumnezeu. Au făcut deci un
program și în fiecare zi merg la două
grupe, de obicei dimineața și seara.“

„Dar de unde au ei mesaje? Ce
anume le spun? Aveam și noi să
aflăm că cei doi ascultă un post de
radio creștin, emis dintr-un alt stat,
își notează pe hârtie ideile și apoi
merg și le transmit acestor oameni.
Ce minunat, suntem așa de bucușoși
și abia așteptăm să împărțăm
și să sărbătorim împreună aceste
începuturi slabe. Sper că nici unul
nu va mai putea spune că rugăciunea
lui nu are rost. Are! Iar noi trebuie
să o facem cu și mai multă pasiune.
Amin.“

Mânia Domnului nu se va potoli până nu va împlini și va înfăptui planurile Lui. Veți înțelege lucrul acesta în cursul vremurilor“ (Ier. 23:20)

Chuck Missler, unul din teologii americani pasionat de profetologie, întreține un „site“ de Internet unde urmărește zece mișcări mondiale care prevestesc apropierea venirii Domnului.

Site-ul se numește „Koinonia“ și poate fi accesat la adresa:
<http://www.khouse.org/strategictrends/>

Vom prelua aici articole pe care le socotim de interes general pentru noi toți.

1. Arme de distrugere în masă	Mat. 24:22
2. Pericolul Islamic	Dan. 11
3. Bătălia pentru Ierusalim	Zah. 12; Luca 21
4. Invazia lui Magog	Ezech 38, 39
5. Apariția superstatului european	Dan. 2:7
6. Ridicarea Chinei	Isaia 49; Apoc. 19
7. Plăgi biotehnice globale	Apoc. 6:8
8. Religia ecumenică	Apoc 13, 17, 18
9. Guvernul mondial	Apoc. 13
10. Rolul Americii	2 Cron 7:14

Cu prudența recomandată în astfel de îndeletniciri, vom parcurge împreună materiale grupate în aceste teme.

Bilderberg 2005 - marile teme globaliste

Intre 5 și 8 Mai la Rottach-Egern (lângă München) a avut loc conferința anuală a organizației globaliste „Bilderberg“. Organizație de vârf a Noului Ordin Mondial, Bilderberg trece în revistă anual marile probleme globale. Ea îi reunește pe cei mai importanți oameni politici, finanțisti, industriași, oameni de știință (Premiul Nobel) și generali ai celor mai dezvoltate state, care au acceptat regulamentul extrem de riguros al organizației globaliste. Împreună, aceștia stabilesc planul de acțiune pe anul următor al elitei globaliste, indicând oamenii cei mai potriviți să conducă destinele unor mari națiuni, ale unor importante foruri mondiale, direcționând, pe cât este posibil, destinul lumii.

De regulă, lucrările Bilderberg se desfășoară în luna Mai a fiecărui an, urmând lucrările celeilalte mari organizații globaliste, Trilaterala (SUA-Europa Occidentală-Japonia), a cărei misiune este să

identifice problemele globale, pe care Bilderberg le va analiza și va lua decizia ulterior. Dezbaterile Bilderberg se desfășoară în cel mai mare secret. Cu toate acestea, în mare, după luna Mai a fiecărui an, apar unele dezvoltări despre conferințele Bilderberg. Daniel Estulin este un astfel de ziarist de investigații, care a urmărit neîntrerupt Bilderberg-ul în ultimii 13 ani, fiind prezent și la conferința din acest an, derulată la „Dorint Sofitel Seehotel“ din Rottach-Egern, München, Bavaria.

Marile teme globaliste 2005

Marile teme globaliste puse în discuție la reuniunea Bilderberg din acest an au fost: relațiile dintre Statele Unite și Europa Occidentală; situația explozivă din Irak; criza din Orientul Mijlociu; declinul rezervelor mondiale de petrol și efectele asupra economiei globale; consecințele unui posibil război împotriva Iranului. Membrii Bilderberg consideră că aceste probleme pot influența sensibil cursul civilizației occidentale și viitorul întregii planete.

După trei ani de ostilitate evidentă între membrii americani și cei europeni (Franța, Germania) ai organizației - ostilitate cauzată de poziția diferită față de războiul din Irak - la Rottach-Egern au apărut anul acesta semnele unui început de reconciliere. În 1991, Statele Unite au fost susținute, în războiul din Golf, de Europa Occidentală, iar campania din Iugoslavia - așa cum se știe - a fost făcută cu forțele NATO (pentru prima dată, în 50 de ani de existență, angajate într-un război). Apropierea SUA-Europa Occidentală din 2005 s-a realizat mai ales pe baza revenirii la consensul că Organizația Națiunilor Unite - și nu altcineva - trebuie să joace un rol hotărâtor în toate conflictele. Cu condiția unei restructurări substanțiale la ONU.

Oamenii de presă prezenți la reuniunea Bilderberg de anul acesta au fost: Nicolas Beyton (redactor-șef la „Le Figaro“), Donald Graham (președinte „Washington Post“), Matthias Nass (editor-șef la „Die Zeit“), Norman Pearlstine (editor-șef la „Time“), J. Roberts S. Pritchard (președinte „Torstar Media Group“, care editează „Toronto Star“), John Vinocur („International Herald Tribune“), Martin Wolf („Financial Times“), Fareed Zakaria („Newsweek“), Klaus Zumwinkel („Deutsche Post“), John Micklethwait și Adrian Wooldridge (ambii de la „The Economist“). Ultimii doi au susținut referate, ceea ce semnifică viitoare promovări la vârf în SUA. Cu toții și-au păstrat cu rigoare promisiunea de a nu divulga nimic despre discuțiile de la Rottach-Egern.

Delegația americană i-a cuprins pe John Bolton (ambasadorul Statelor Unite la ONU), Allan E. Hubbard (director al „National Economic Council“), William Luti (Pentagon), James Wolfenson (ex-director la „World Bank“) și Paul Wolfowitz (actualul director al Băncii Mondiale).

„Moartea petrolului“: epuizarea resurselor de petrol ale planetei

Tema centrală - și de departe cea mai importantă a reuniunii Bilderberg 2005 - a fost cea a declinului și epuizării (în maximum 25-30 de ani) a resurselor mondiale petroliere.

Epuizarea resurselor de combustibili fosili va avea consecințe din cele mai grave asupra civilizației noastre, generând efecte de-a dreptul stihinice în economie, finanțe și viața cotidiană. Tema este însă tabu pentru mass-media și guverne. Reprezentanții industriașilor prezenți la reuniune au motivat că, prin cenzurarea oricăror discuții publice privind „moartea petrolului“, se încearcă prevenirea unei „panici mondiale“, care nu ar rezolva nimic, dar ar crea o presiune suplimentară asupra economiilor statelor, având efecte grave asupra pieții financiare.

La reuniunea Bilderberg 2005 s-a remarcat faptul că, în curând, nu va mai exista „petrol ieftin“, iar creșterea dramatică a prețului barilului este doar începutul unei crize de mari proporții care va afecta întreaga planetă în următoarele două-trei decenii.

Reuniunea de la Rottach-Egern a estimat că actualele rezerve de petrol ale planetei vor ajunge pentru o perioadă de maximum 35 de ani. Unul dintre reprezentanții marilor companii petroliere a atras însă atenția că în ecuație ar trebui luate și creșterea economică, precum și explozia demografică din state ca India și China. În aceste condiții reprezentantul „cartelului petrolului“ la reuniunea Bilderberg a pronosticat o perioadă de timp de numai 20 de ani până la epuizarea resurselor petroliere.

Prognosticul Bilderberg: o răsturnare spectaculoasă a economiei mondiale pentru a salva ultimele resurse petroliere, printr-un „monopol asupra

banilor“ populației, care să corecteze actualul consum. Într-o viitoare recesiune - sau, și mai rău, depresiune economică - populația va fi forțată să-și reducă drastic cheltuielile și să-și modifice obiceiurile, pentru a putea salva ceea ce se poate în viitoarea criză petrolieră, premergătoare „morții petrolului“. Corectarea consumului a fost un leitmotiv al reuniunii.

Principalii membri ai delegației americane la „Bilderberg 2005“: James Wolfenson, John Bolton, Paul Wolfowitz și William Luti

În doar câțiva ani, susțin participanții la Bilderberg 2005, civilizația noastră - bazată pe petrol ca principala resursă energetică - va suferi transformări importante. La nivel politic, economic, ca și al vieții cotidiene.

Bilderberg 2005 a estimat, cu aproximație, totalul rezervelor mondiale de petrol la circa 1 triliard de barili de petrol. Planeta consumă în prezent circa 1 miliard de barili la fiecare 11,5 zile. Aceste calcule au fost făcute de reprezentanții „cartelului petrolului“ prezenți la reuniunea Bilderberg 2005 de la Rottach-Egern, printre care îi remarcăm pe John Brown (șef executiv la „British Petroleum“, BP); Sir John Kerr (director la „Royal Dutch/Shell“); Peter D. Sutherland (președinte la BP); și Jeroem Van Der Veer (președinte la „Royal Dutch/Shell“).

Potrivit unei informații publice, Statele Unite - de departe cel mai mare consumator de petrol - consumă zilnic 20 de milioane de barili de petrol dintr-un total mondial de 84 de milioane de barili/zi. Circa 60% din consumul american vine însă din import la un preț actual de 600 de

milioane de dolari zilnic. Adică 219 miliarde pe an.

Un participant britanic remarca faptul că un preț de 120 de dolari la barilul de petrol ar avantaja Marea Britanie și Statele Unite. Dar marii câștigători ai oricăror scumpiri vor fi Rusia și China. Rusia - datorită rezervelor importante de petrol - va câștiga enorm, pe plan financiar, prin creșterea prețului la baril. De altfel, foarte recent, Rusia și-a achitat în avans toate datoriile către Clubul de la Paris, datorită - în primul rând - sumelor imense care îi revin prin creșterea prețului la petrol.

În China lucrurile stau puțin altfel. Beijingul importă petrol - este adevărat, dar nu pentru consumul populației. Petrolul importat de China susține exporturile chineze de mărfuri ieftine (mâna de lucru aproape că nu contează în China), care asediază în ultimii ani piața occidentală (SUA, Canada, Marea Britanie, Australia, Europa).

Un bancher european a estimat chiar că Rusia ar putea „devaloriza“ dolarul când își va trece toate rezervele pe euro, forțând astfel băncile internaționale să rebalanseze schimbul în favoarea euro. La aceste dezbateri a luat parte și Jean-Claude Trichet, guvernatorul Băncii Centrale Europene.

Comerțul globalizat și „conflictul“ comercial al Occidentului cu China

Bilderberg 2005 l-a desemnat pe socialistul francez Pascal Lamy, un aprig susținător al super-statului european, în calitate de președinte al World Trade Organization (Organizația Mondială a Comerțului, WTO). Trebuie amintit însă faptul că Statele Unite l-au susținut pe francezul Pascal Lamy în schimbul susținerii europene pentru numirea lui Paul Wolfowitz în calitate de președinte al Băncii Mondiale. Așadar, un troc la vârf.

„Bilderbergii“ așteaptă de la Lamy să dirijeze cu succes sistemul actual al comerțului global împotriva tendințelor protectioniste, manifestate de sentimentele anti-globalizare din țări bogate ca Franța și Germania,

ambele înregistrând în prezent o rată ridicată a șomajului. O altă problemă pentru Pascal Lamy este solicitarea statelor din Lumea a Treia de a se tăia subsidiile acordate fermierilor din țările bogate ca SUA și cele din UE. În secret, Bilderberg 2005 a căzut de acord să continue tendința mondială de a obliga națiunile sărace să-și exporte resursele naturale, forțând totodată aceste state să devină consumatoare de bunuri de larg consum occidentale.

Cu această ocazie s-a discutat problema conflictului comercial cu

globală. A fost invocat numele lui Michael Ledeen, de la „American Enterprise Institute” - citadelă a neo-conservatorilor -, care a susținut public ideea că, dacă China nu-și va reevalua yuanul, economia mondială va imploda, tocmai datorită excesului de lichidități al Beijingului.

Pe de altă parte Elena Nemirovskaia, fondatoarea prestigioasei „Moscow School of Political Studies”, a avansat ipoteza unui yuan chinezesc care ar flota liber. Un economist i-a răspuns rusoasei că această perspectivă ar avea consecințe grave pe piețele financiare. China stochează în prezent o imensă cantitate de dolari,

necesarul de petrol al Chinei provine din import. Din acesta, 32% trece prin Strâmtoarea Malacca. Iar acest fapt poate fi exploatat la tratativele cu chinezii. Reamintim că Statele Unite, prin debarcarea militară așa-zis umanitară din Insula Aceh - în urma devastatorului tsunami - controlează acum Strâmtoarea Malacca. O mai veche dorință a Washingtonului, deoarece prin Strâmtoare trece o mare parte din comerțul mondial, iar controlul militar în Malacca are efecte în întreaga regiune.

Alianța Rusia-China-Iran

Reuniunea de la Rottach-Egern a acordat o mare atenție formării noii alianțe economice și militare dintre Rusia și China, care amenință să devină un al doilea pol de putere în lume, după prăbușirea comunismului. La alianță a aderat imediat Iranul.

Un raport secret al Guvernului american, din care s-a citat la reuniune, arată că Beijingul a cheltuit în ultimii ani mai multe miliarde de dolari doar pe achiziționarea de armament ultrasofisticat, de ultimă generație, din Rusia. S-a remarcat că alianța ruso-chineză nu se limitează doar la comerțul cu arme, și că în cadrul organizației „Shanghai 5” s-au pus bazele unei vaste colaborări economice și energetice.

Anatoli Saranski - fost disident sovietic emigrat în Israel, unde a devenit pentru un timp ministru pentru problemele diasporei - a susținut la Rottach-Egern că soluția la alianța Rusia-China-Iran ar putea fi o alianță SUA-Israel-Turcia.

Un expert european a avertizat că Rusia este acum departe de situația anului 1998 - când s-a înregistrat cea mai mare recesiune din istoria țării, iar exportul de petrol rusesc, în condițiile scumpirii exorbitante a barilului, precum și comerțul cu armament hi-tech, aduc Moscovei un flux de capital de-a dreptul impresionant.

Un posibil atac asupra facilităților nucleare ale Iranului

Tema posibilului atac american asupra Iranului - evocată de curând de presa internațională - a „încins” discuțiile la Bilderberg 2005.

Generalul James L. Jones - comandantul suprem al forțelor

China, care exportă bunuri ieftine, în cantități imense pe piața occidentală, și le vinde la preț de dumping, devenind astfel un adversar comercial redutabil pentru orice concurență. SUA, Marea Britanie și celelalte puteri economice au luat unele măsuri, în ultimul timp, pentru a-și proteja interesele față de acest veritabil asalt al produselor ieftine (mai ales al textilelor) pe care China îl dă pe piața occidentală. Participanții la reuniunea „Bilderberg 2005” s-au întrebat dacă pot socoti că Beijingul abuzează de o piață competitivă, sau dacă, dimpotrivă, este o „victimă” comercială a SUA și UE. S-a discutat și despre eventualitatea unui război comercial cu China, război pe care mulți îl consideră iminent.

S-a subliniat faptul că, în 2005, China se prezintă ca o mare forță economică, ale cărei acțiuni pot influența decisiv economia

iar aprecierea yuanului ar conduce automat la devalizarea dolarului.

Nici penetrarea comercială recentă a Chinei în Valea Mekong nu a trecut neobservată la reuniunea Bilderberg 2005. William J. Luti (Pentagon) a explicat faptul că rapida expansiune comercială a Chinei în regiunea fluviului Mekong include țări precum Cambodgia, Laos, Myanmar (Birmania), Thailanda și Vietnam, amenințând direct interesele comerciale și geostrategice americane din zonă. Aceste mișcări dau un rol mult mai mare Chinei în regiunea Asiei de Sud-Est decât se crede în mod obișnuit. Mai ales că, în ultimii ani, Beijingul a investit masiv în infrastructura transporturilor din regiunea Mekong.

Jeroen Van Der Veer, președintele lui „Royal Dutch/Shell”, a subliniat că Beijingul are totuși și un „câlcâi al lui Achile”, deoarece 40% din

americane din Europa - a declarat la reuniune că un atac american asupra facilităților nucleare iraniene se află în fază de proiect. Peste 150.000 de militari americani sunt însă blocați în Irak, din cauza escaladării insurgenței.

Reprezentanții europeni au dorit să știe cum vor face față Statele Unite unui angajament pe trei fronturi: Afganistan, Irak și Iran. Ofensiva împotriva Teheranului ar fi mai dificilă chiar decât campania contra Bagdadului, fiindcă Iranul este o țară mult mai mare ca Irakul, cu o populație mai numeroasă și omogenă religios (șiiți). Un neo-conservator american a explicat că Washingtonul se bazează pe forțele speciale infiltrate în Iran încă din 2003 („deep enemy penetration”), pentru a „pregăti terenul”, înaintea declanșării unui atac decisiv, instigând diferite revolte ale mullahilor contra conducerii religioase de la Teheran. Nicolas Beytout („Le Figaro”) a exclamat: „Doar nu crezi, cu adevărat, că mulahii din Iran se vor răscula în favoarea invaziei americane.”

La fel de sceptic s-a arătat și Pascal Couchepin - șeful omnipotentului „Department of Home Affairs” - care a susținut că mulahii din Iran vor trece probabil de partea Teheranului la primul semn de atac american sau israelian asupra țării. „Nu-i cunoașteți pe iranienii”, a concluzionat Couchepin. Un parlamentar grec l-a întrebat pe Eival Gilday -consilier strategic al primului ministru Ariel Sharon - ce se va întâmpla în cazul în care Iranul va răspunde nuclear la atac. Gilday a răspuns că, probabil, vom asista la un adevărat dezastru nuclear, care ar putea afecta întreaga planetă. Delegația Israelului a fost solicitată, insistent, să declare dacă este pregătită sau nu în perspectiva unui război atomic, în cazul invaziei în Iran.

O altă problemă este și „data exactă” a atacului american contra Iranului. La reuniune s-a evocat faptul că fostul ofițer de pușcași americani Scott Ritter - ulterior inspector ONU pentru Irak - a afirmat, în primăvară, că „George W. Bush a semnat deja toate planurile de bombardare a Iranului” (Al-Jazeera, 30 martie 2005), insistând însă că atacul ar putea fi declanșat, în funcție de situația internațională,

cel mai devreme la sfârșitul verii ori toamnei lui 2005.

Unilateralismul politicii americane din ultimii patru ani, pus la zid

Reuniunea Bilderberg 2005 a încercat să răspundă și la întrebarea dacă lumea este mai sigură acum, decât era în 2001.

Un reprezentant olandez a declarat la reuniune că, în mod paradoxal, terorismul s-a întărit considerabil în ultimii ani, cu tot războiul declanșat de președintele Bush împotriva sa.

Therese Delpech, director pentru Afaceri Strategice al Comisiei pentru Energia Atomică, a criticat politica unilaterală a Statelor Unite din ultimii patru ani. Acest unilateralism - a susținut Delpech - este vinovat de înstrăinarea aliaților tradiționali ai Americii și de întărirea forțelor inamice. Delpech a declarat: „Statele Unite nu sunt atotputernice. Pe viitor, americanii trebuie să-și coordoneze politica lor cu cea a aliaților lor, pentru a-și putea atinge obiectivele.”

Sir John Kerr, de la „Royal Dutch Shell”, a observat că unilateralismul Washingtonului a avut efecte neașteptate în lumea petrolului. El a exemplificat cu construcția oleoductului din Siberia în China, expresie a noii alianțe strategice Rusia-China, alianță apărută ca o replică la unilateralismul american. Acest oleoduct, pe de altă parte, scapă influenței cartelului petrolului anglo-american, a observat John Kerr.

S-a pus întrebarea cât de eficient economic este oleoductul Siberia-China. Un bancher american a estimat că circa 60-80 de milioane de tone de petrol pe an vor curge prin acest oleoduct.

Reuniunea Bilderberg 2005, de la Rottach-Egern, a abordat și alte teme de discuție, dintre care remarcam: testele cu rachete ale Indiei, care prin racheta balistica „Agni 3” poate acum lovi adanc în interiorul Chinei; alegerile din Germania; organizatiile non-guvernamentale (ONG-uri); sau disputa dintre Indonezia și Malaezia asupra regiunii bogate în resurse petroliere din Marea Sulașesi, care poate degenera curând într-un război.

Vladimir ALEXE

EVOLUȚIE SAU INVOLUȚIE ?

Realitatea contrazice teoria evoluției și confirmă adevărul Bibliei despre „vremea căderii” când lumea se află sub blestemul entropiei generalizate („stricăciunea” din Romani 8). Publicația „BBC Online” publică sub titlul: „800 de specii de animale și plante pe cale de dispariție”, următoarea informare:

„Mai multe organizații ecologice au întocmit o listă cu aproape 800 de specii de animale și plante pe cale de dispariție și care vor fi pierdute pentru totdeauna dacă nu se iau măsuri urgente. Majoritatea acestor specii nu mai sunt răspândite în întreaga lume ci doar în anumite locuri, cu precădere la tropice.”

„Studiul a fost realizat de mai multe organizații de renume, care au listat aproape 600 de locuri în care se mai găsesc specii clasificate ca fiind în pericol sau pe cale de dispariție.”

„Și dat fiind că nu toate organismele de pe planetă au fost studiate și identificate, între speciile listate sunt incluse doar păsări, mamifere, amfibieni, conifere și anumite reptile.”

Conform teoriei Evoluției, organismele vii s-au adaptat la mediul înconjurător prin procesul de selecție naturală și prin mutații succesive, dând astfel naștere extraordinarei varietăți care există astăzi în natură. Concluziile studiului amintit mai sus infirmă însă această părere. Dacă ar exista evoluție, am asista zilnic la mutații prin care animalele și plantele s-ar adapta la schimbările de mediu, nu ar dispărea din cauza înrăutățirii lor.

Apostolul Pavel știa ceea ce nici un om de știință ateu, cu toate dovezile înaintea ochilor, nu vrea să accepte: „De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o, cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.” (Rom. 8:19-22).

Samuel Păulescu

Statistici: Lovituri: 56
Distanță: 2406
Distanță medie: 43.0 yarzi

Acesta este un rezultat demn de marii jucători din NFL! Cine este acest jucător?

Numele: Sami Păulescu
Data nașterii: April 18, 1984
Locul nașterii: Los Angeles, CA
Înălțimea: 6-0; Greutatea: 194 lbs.
Vârsta: 21; Clasa: Senior

Iată câteva date despre Sami, așa cum au apărut ele în ziarul „The Tribune“ din CORVALLIS, Oregon sub titlul „Paulescu gets a kick out of OSU“.

Samii Păulescu a ales Oregon State deși a fost curtat de foarte multe școli, printre care: South Carolina, Arizona State. Părinții lui au preferat să iasă din comunism și să trăiască în lumea liberă. Nicu și Persida Păulescu au venit pe rând în Statele Unite prin anii 1970.

„Părinții mei sunt foarte entuziasmați să mă știe la

Universitate, fără nici o îndoială“, spune Sami, născut în California și mutat în Oregon după ce a jucat fotbal la un liceu din Fullerton, California.

„Îi sun în fiecare zi. „Ce mai faceți? Vă iubesc.“ „Și noi te iubim. Ne e dor de tine“. „Mulțumesc lui Dumnezeu pentru oportunitatea

aceasta. Părinții mei sunt foarte duhovnicești. Este de necrezut câte sacrificii au făcut pentru mine. Când au ajuns în această țară, Nicu Păulescu era de 32 de ani, iar viitoarea lui soție avea 26. S-au cunoscut la o biserică baptistă română din Los Angeles. Au lucrat la început la o spălătorie de mașini pentru \$200 pe săptămână.

Acum, Păulescu lucrează pe mașini automate la o fabrică de ambalaje din carton, iar Persida face piese electronice la o companie care lucrează pentru aviație.

„Trudesc de peste 20 de ani. Așa au reușit să o ducă bine și să mă crească fără să simt lipsurile. Îmi iubesc foarte mult părinții. Dacă n-ar fi fost ei, n-aș fi astăzi ceea ce sunt..“

Păuleștii l-au învățat pe Sami mai întâi limba română, limba lor de acasă.

„Am învățat engleza numai după ce am ajuns la școală“, spune Sami, care acum o vorbește perfect, dar care păstrează încă și acum un foarte discret accent străin. „M-au aruncat la grădiniță ca într-o apă mare și a trebuit să o învăț din mers.“

Când antrenorul echipei OSU, Mike Riley a fost în vizită la familia lui Sami ca să-i convingă pe părinți să-l lase să vină în Oregon, Sami a fost traducătorul care i-a ajutat să se înțeleagă unii cu alții.

„Amândoi înțeleg foarte bine engleza și mama mea o vorbește chiar destul de bine. Doar tatăl meu are probleme cu conversația.“ Când a trebuit să se aventureze în nord ca să vadă școala, Sami a venit însoțit de părinții lui.

„Sunt oameni minunați“, spune

Riley. „Cine-i cunoaște nu se mai miră că Sami a ieșit așa cum este.“

Păulescu n-ar fi ajuns însă la universitatea din Corvallis dacă n-ar fi avut un talent neobișnuit la lovit mingea cu piciorul. În liceu, la Whittier Christian, a fost selecționat în echipa turneului și a fost proclamat „Cel mai valoros jucător“ pe postul lui din echipă.

La Fullerton, a fost primit „JC All-America honors“ și ca „punter“ și ca „kicker“. Ca „punter“ a avut o medie de 45,6 yarzi, iar ca „kicker“ a reușit în finală o lovitură de 84 de yarzi și una de 86 de yarzi. A fost remarcat pe plan național și școli de renume ca North Carolina, Arizona State, Texas A&M, Boise State și New Mexico

au fost dintre cele care s-au grăbit să-i ofere școlarizare gratuită dacă acceptă să joace în echipele lor.

„M-am împrietenit foarte repede cu antrenorii. Ce mi-a plăcut la ei a fost că au știut să-mi aprecieze părinții și s-au comportat ca oameni de familie. Asta a fost determinant pentru mine. În plus, Oregon este la numai o aruncătură de piatră de casă, așa că n-a fost greu să mă decid.“

„Sam este foarte conștiincios“, spune antrenorul Riley. „Tot timpul este pe teren la antrenamente. Este foarte atent și ascultă cu mult respect. Acestea sunt „intangibilele“ care fac un mare jucător. Este un mare talent și sunt foarte bucuros să-l am în echipă.“

În Portland există o mare comunitate de români. Paulescu merge din când în când acolo ca să participe la viața bisericii baptiste române de acolo. Are prieteni care vin să asiste la meciurile echipei. Când joacă în California sau Arizona, prietenii săi români din biserica de acasă vin să facă galerie pentru OSU.

„Românii sunt oameni de familie și fac foarte buni prieteni. Asta este foarte important și pentru mine“ spune Sami.

În 2005, Sami a avut un sezon de excepție, fiind unul din cei cinci jucători din echipa sa care au fost selecționați în „All-Pacific-10 Conference first team“.

Semestrul următor, Samuel Păulescu ia o pauză de la studii pentru a da curs invitațiilor din partea a două cluburi profesionale din NFL:

„Toată slavă este a lui Dumnezeu“, spune cu modestie Sami.

Părerile colegilor:

Matt Moore: „Sam este formidabil. Oamenii nu-și dau seama ce important este el pentru întreaga echipă. Sami este fantastic pe poziția lui și ne scapă din momentele grele. Cred că Păulescu este cel mai bun „punter“ din America. El poate lovi mingea cu efect așa că merge exact acolo unde vrea el după ce atinge pământul. Când i-am bătut cu 23-20 pe cei din California, Paulescu a „pus“ șase lovituri chiar în zona de 20 de yarzi, una chiar la 1 yard de linia de țintă.“

Cu tinerii de la Bethel, Los Angeles

Măgarul bătrân

Într-o bună zi, măgarul unui țăran căzu într-o fântână.

Nefericitul animal se puse pe zbirat ore întregi, în timp ce țăranul căuta să vadă ce e de făcut. Până la urmă, țăranul hotărî că măgarul și așa era bătrân, iar că fântâna, oricum secată, tot trebuia să fie acoperită odată și odată. Și că nu mai merita osteneala de a-l scoate pe măgar din adâncul fântânei. Așa că țăranul își chemă vecinii, ca să-i dea o mână de ajutor. Fiecare dintre ei apucă câte o lopată și începură să arunce de zor pământ înăuntrul fântânei.

Măgarul pricepu de îndată ce i se pregătea și se puse și mai abitir pe zbirat. Dar, spre mirarea tuturor, după câteva lopeți bune de pământ, măgarul se potoli și tăcu. Țăranul privi în adâncul fântânei și rămase uluit de ce văzu.

Cu fiecare lopată de pământ, măgarul cel bătrân făcea ceva neașteptat: se scutura de pământ și pășea deasupra lui. În curând, toată lumea fu martoră, cu surprindere, cum măgarul, ajuns până la gura fântânei, sări peste ghizduri și ieși fremătând...

Viața va arunca poate și peste tine cu pământ și cu tot felul de greutateți...

Secretul pentru a ieși din fântână este să te scuturi de acest pământ și să-l folosești pentru a urca un pas mai sus. Fiecare din greutatețile noastre este o ocazie pentru un pas în sus. Putem ieși din adâncurile cele mai profunde dacă nu ne dăm bătăuți. Folosește pământul pe care ți-l aruncă peste tine ca să mergi înainte.

Amintește-ți de cele 5 reguli pentru a fi fericit:

1) Curăță-ți inima de ură, frică, egoism.

2) Scutește-ți mintea de preocupări inutile.

3) Simplifică-ți viața și fă-o mai frumoasă.

4) Dăruiește mai mult și așteaptă mai puțin.

5) Iubește mai mult și... scutură-te de pământ, pentru că în viața asta, tu trebuie să fii soluția, nu problema.

Pământul își pierde busola

Polul Nord magnetic al Pământului migrează mai repede decât prevedeau geofizicienii, se arată într-un studiu recent citat de BBC. Până în prezent se considera că Polul Nord magnetic se deplasa cu o viteză anuală de 10 km. Potrivit celor mai recente studii, dacă se păstrează actuala viteză, în mai puțin de 50 de ani acesta se va deplasa din Canada, unde este situat în prezent, în Siberia. Din 1831, când a fost descoperit (tot în Canada), Polul Nord magnetic s-a deplasat constant spre nord pe o curba de 1.000 km.

Principala consecință practică a acestei migrații accelerate constă în modificarea reperelor pentru sistemele de navigație. Prin urmare, toate sistemele de orientare din domeniul navigației vor trebui recalibrate astfel încât să țină seama de această migrație rapidă. Un alt efect îi privește pe locuitorii Alaskăi, care, dacă polul magnetic se va muta în Rusia, nu vor mai putea asista la spectacolul Aurorei Boreale.

Spre deosebire de polii geografici, polii magnetici se deplasează și, la o perioadă de câteva mii de ani, pot chiar să-și schimbe locul. Acest lucru nu înseamnă însă că în „perioadele de tranziție” Terra își pierde câmpul magnetic - actualmente bipolar -, ci că acesta capătă o configurație mult mai complicată. Vestea proastă este că în viitor busola va deveni inutilă.

Știrea, apărută în luna Decembrie 2005, ne face să ne gândim la posibilitatea împlinirii unui text care, în dimensiunile lui extraordinare, părea până nu demult doar o figură de stil:

„Cel ce fuge dinaintea strigătelor de groază cade în groapă, și cel ce se ridică din groapă se prinde în laț; căci se deschid stăvilarele de sus, și se clatină temeliiile pământului! Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade și nu se mai ridică. În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ pe împărații pământului” (Isaia 24:19-21).

Din Ținta, Nr. 4, Anul 2005

Ce avem de învățat din creșterea uimitoare a unei biserici din Africa?

„Creșterea unei biserici evanghelice de la 15 membri la 120.000 de membri în circa 30 de ani este un motiv de mare bucurie. Având în vedere că această biserică se află în Nigeria – o țară care se confruntă cu o multitudine de provocări social-politice, spirituale și economice – suntem siguri că și românii pot învăța câteva lecții pe care pot să le folosească pentru a face față provocărilor pe care le au de înfruntat

în procesul de plantare de biserici.

William F. Kumuyi, pastorul acestei biserici (care este una dintre cele mai

mari din toată lumea), a vizitat Bucureștiul în luna septembrie a acestui an și a participat la o serie de întâlniri evanghelice și seminarii pastorale în care a accentuat principiile biblice de creștere a bisericii care se pot aplica în toate culturile, chiar dacă trebuie adaptate contextului cultural specific.

În afara bisericii „mamă” din Lagos care are 120.000 de membri, Deeper Life Bible Church (cum este denumită în limba engleză) a înființat alte 5.000 de biserici în Nigeria și încă 3.000 de biserici în alte țări din Africa, Europa și America de Nord. Numărul total al membrilor bisericilor Deeper Life doar din Nigeria este de un milion de oameni!

Chiar dacă numărul acesta pare mic în comparație cu întreaga populație necreștina a Nigeriei (71 de milioane de musulmani și tradiționaliști), totuși este o realizare semnificativă pentru doar o singură denominație.“

Atlanta, Georgia

De pe culmea dintre ani, privind în urmă la anul ce s-a scurs constatăm cu bucurie că Dumnezeu Și-a ținut și anul acesta promisiunile față de noi atât în purtarea Sa de grijă cu privire la fiecare nevoie și situație prin care am trecut cât și prin revărsarea de har și binecuvântări spirituale nemeritate de care ne-a făcut parte.

Așa se face că în timp ce eram fără loc de adunare, călători printre străini, biserica a rămas unită și împreună s-a bucurat de prezența Domnului cu ea. Putem spune fără ezitare că tot ce am realizat și experimentat timp de un an este rezultatul bunătății, a dragostei lui Dumnezeu față de noi și a călăuzirii Divine. Nu aș vrea să interpreteze cineva aceste rânduri ca o expresie a mândriei și a meritelor omenești ci înțelegând cum mâna Domnului a fost aceea care ne-a condus, ne-a apărut și ne-a susținut, toți să fie motivați și încurajați să se încreadă mai mult în El.

Am avut adunări în care ne-am bucurat până la lacrimi simțind prezența și atingerea Domnului Isus. Fie că au fost adunări în care împreună am mijlocit pentru cei suferinzi, sau ne-am rugat pentru cei nemântuiți atât din familiile noastre cât și cei ce ne înconjoară, am împlinit cuvântul care ne sfătuiește să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură.

Iată câteva evenimente deosebite pentru care laudăm pe Domnul:

De la 1 Ianuarie 2005 și până la 1 Ianuarie 2006 am avut trei botezuri la care s-au botezat 29 de suflete.

Duhul Sfânt a lucrat și a adăugat la numărul celor mântuiți pe aceștia, iar biserica a fost înviorată și a sărbătorit

această rodire bogată, rodul suferinței Domnului Isus. El merită toată slava și lauda. Dorim să publicăm doar fotografia de la ultimul botez. Cei 12 sunt următorii: David Mariș, Mihaela Ile, Daniel Popa, Valentin Lupu, Jane Jurma, Mihai Covalșchi, (apoi frații păstori Cristian și Teofil Cocian), Adrian Cristea, Patricia Niculas, Tabita Popovici, Jennifer Maris, Diana Heredea și Călin Nealcos.

În timp ce doream și lucram în direcția construirii unui locaș de închinare, am înțeles că este voia Domnului să cumpărăm o biserică ce era de vânzare. Este o istorie minunată pe care o reducem doar la afirmația că Dumnezeu a făcut această minune și a dat toate piedicile la o parte ca astăzi să ne bucurăm într-un loc nou în care slăvim pe Domnul și vă invităm să ne vizitați. A fost o minune cum am fost călăuziți în acest loc. A fost o altă minune cum frații și surorile s-au unit în procesul de cumpărare și în vreo șase săptămâni au donat peste \$400 000 de care am avut mare nevoie. A fost o minune cum în ultima clipă banca ne-a aprobat împrumutul. Ne-am rugat Domnului pentru toate acestea, (apreciem rugăciunea fraților păstori adunați în Colorado care s-au unit cu noi), Domnul a ascultat rugăciunile noastre.

În fotografiile sunt frații care au participat la semnarea contractului de cumpărare.

Fratele Titi Cocian, păstorul bisericii semnează contractul de cumpărare.

Frații din biserica noastră care au fost prezenți sunt Gligor Silviu, Titi Cocian, Ted Gavrița, Marius Sirb, casierul bisericii, Ilie Maxim, Vasile Rodila, și Cristi Cocian. Lipsesc din fotografie frații Otniel Siminca, Mircea Dulcean și Horia Vana.

Știri de pretutindeni

În această clădire Domnul ne-a dat mari bucurii și în ziua de Crăciun frații de ordine au apreciat peste 600 de persoane care au participat la adunare iar în ziua de Anul Nou când am avut și botezul, peste 500 de persoane au fost prezente. Slăvit să fie Domnul!

Rugați-vă pentru noi și pentru lucrarea lui Dumnezeu din Atlanta.

Începând de la 1 Ianuarie 2006 am deschis oficial o adresă de internet la care puteți găsi informații cu privire la biserica noastră și puteți să vă bucurați împreună cu noi. Adresa este www.frbcatlanta.org.

Am scris toate aceste ca ele să fie pentru toți cei ce citesc o încurajare, o îmbărbătare pe calea credinței, în umblarea cu Dumnezeu în anul 2006. Avem toate motivele să mergem înaintea încrezătorii fiind conștienți de credincioșia, călăuzirea, dragostea și bunătatea lui Dumnezeu față de noi.

Viorel Catana

Craiova

Dragi frați de pretutindeni, Mulțumesc lui Dumnezeu că și din Craiova, din Oltenia vă pot spune vești bune, deși nu de mare anvergură. Noi mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ce face El aici.

În toamna acestui an am avut bucuria de a avea șapte noi membrii care au mărturisit pe Domnul în apa botezului. Toți aceștia provin din familii de necredincioși. Patru din ei sunt dintr-un nou cartier de romi (țigani) și dorim să vă rugați să deschidem o nouă biserică acolo. Va fi cea dea patra biserică misiune deschisă de biserica noastră, Biserica „Jertfa“ din Craiova.

Știri și anunțuri personale (aniversări, nunți, necrologuri, etc. sau prezentări de CD-uri sau alte articole de interes creștin se publică în schimbul unei donații de: \$50 - un sfert de pagină, \$100 - o jumătate de pagină și \$200 - o pagină).

Cât privește construcția Casei de rugăciune, pot să vă spun că am continuat să lucrăm cu membrii noștri și am finisat aproape 75% din etajul întâi cu anexele, și mai avem acoperișul. Vă rugăm să vă alăturați nouă în rugăciune și să putem face și acoperișul în acest an care vine.

Cu deosebită dragoste și respect
Pastor GHEORGHE ARDELEAN,
Biserica Baptistă „Jertfa” Craiova

Colton, California

Am ales să mergem pe Calea lui Hristos nu din motive că e grea sau ușoară ci pentru că Îl iubim. Formăm Biserica Lui și El are grijă să adauge „la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.” (F. Ap 2:47b)

Pe data de 27 Noiembrie 2005, două persoane, soț și soție, au decis să își lege numele de Mântuitorul și Domnul lor. E vorba de Adi și Alexandra Mihăilă. Ei au demonstrat că dragostea lor pentru Domnul Isus e mai puternică decât orice. Alexandra e însărcinată și așteaptă o fetiță pe care vor să o numească Sara. Când s-au anunțat pentru botez, la câteva zile au aflat că fetița lor suferă de spina bifida (terminațiile nervoase din coloana vertebrală nu sunt închise). Era o lovitură prin care Satana încerca să dărâme credința lor, însă efectul a fost cu totul altul. În loc să renunțe la mărturia lor prin botez, această familie tânără a fost și mai întărită în credința lor că Domnul este la lucru în viața lor.

Când citiți aceste rânduri rugați-vă pentru ei și fetița lor.

Bucuria noastră a fost mare să-i vedem și să-i auzim depunând mărturie despre credința lor în Domnul Isus. La sărbătoarea bisericii a fost prezent și fratele Daniel Brânzei, păstorul Bisericii

Bethel din Anaheim. Actul botezului a fost oficiat de Daniel Șarlea, păstorul bisericii locale. La actul de punere a mâinilor s-au rugat Cristi Dugulescu, Liviu Petrilă, Daniel Brânzei și Daniel Șarlea.

Grupul de laudă și închinare condus de Sami Vesa au contribuit din plin la crearea unei atmosfere de cer.

Lăudăm pe Domnul pentru lucrarea pe care o face în noi și prin noi spre slava Lui.

A consemnat, Daniel Șarlea

Detroit

Sâmbătă, 19 noiembrie 2005, a avut loc consfătuirea fraților din Banatul Yugoslav cu care ocazie s-a prezentat raportul de activitate pe 2005 precum și starea financiară. Cu bucurie putem spune că au fost trei botezuri la care s-au botezat 13 suflete, au fost câteva evanghelizări și vara au fost câțiva frați vizitatori din Moldova.

Mulțumim lui Dumnezeu că a fost o cooperare deosebită între frații din Banatul românesc și cel Yugoslav. Frații păstori Ionel Tuțac, David Nicola, Sammy Tuțac și alții au vizitat bisericile din loc și Cuvântul Domnului a fost predicat cu putere. Dumnezeu să le răplătească osteneala.

Cu ajutorul Asociației Baptiste Române din SUA și Canada și un mic număr de frați se susțin financiar opt lucrători și un student la Timișoara.

Nevoile sunt mari, dar în primul rând avem nevoie de un păstor baptist pensionar, care are chemare și dragoste pentru lucrarea printre românii din Banatul Yugoslav, care ar putea să pretreacă 3, 6 luni sau chiar anul întreg păstrind bisericii locale. Toate cheltuielile de transport și întreținere vor fi suportate.

Duminecă, 20 noiembrie, a avut loc un program special la Biserica din Troy, la care au cântat tinerii din Kitchener și a predicat fratele păstor Ionel Păsui.

Conducerea Asociației bănațenilor mulțumește lui Dumnezeu și fraților păstori Sorin Covaci și Ionel Păsui pentru tot ajutorul dat.

A consemnat, Ioan Grivei, Troy, Michigan.

Alianța Mondială Baptistă

Alianța Baptistă Mondială își restrânge activitatea. Timp de un secol, Dumnezeu a binecuvântat Alianța Baptistă Mondială în misiuni care s-au desfășurat în întreaga lume. Urmează, însă, o nouă etapă, aceea de evaluare a activității. Secretarul General al Alianței, Denton Lotz, spune că evaluarea va avea în vedere eficientizarea activității viitoare, în special în interiorul Bisericii.

„Bapțiștii au fost mereu buni misionari, implicați în acțiuni umanitare și militând pentru libertatea religioasă, însă acum dorim să ne concentrăm pe ceea ce facem, pentru a fi cât mai eficienți. Trebuie să ne punem întrebarea: oare acțiunile noastre vor fi mereu aceleași ca cele din ultimii o sută de ani sau activitatea din zilele acestea este una profetică?”, se întreabă Lotz, care a observat o schimbare diametral opusă în succesul misionar.

El este încântat să vadă cât de mare este numărul creștinilor din America Latină, Africa și Asia care devin lideri puternici în lucrarea misionară. „Aceștia

sunt plini de zel pentru evanghelizare și cred că ei vor ajunge să re-convertească Vechea Europa și America de Nord. Ei ne vor face să conștientizăm pasiunea și dragostea lui Hristos manifestate în viețile noastre. Așadar, într-adevăr, este

extraordinar să vezi cum Dumnezeu are copiii Săi în toată lumea și că lucrează prin căi minunate pentru reînnoirea bisericii Sale“, a adăugat Lotz.

Din Creștinul azi, Nr. 4/2005

Despre oameni și fortărețe. Pentru revitalizarea apologiei creștine în România – Octavian Baban

În ultimul timp apare parcă mai des o barieră tot mai accentuată în calea comunicării evangheliei: lipsa contextului comun, a cunoștințelor împărtășite, a unor experiențe comune trăite cândva la care să te poți referi în prezent, lipsa unui limbaj religios înțeles de toți, a unei aceleiași imagini despre viață de la care să poată porni o discuție. Unii numesc această punte inițială puntea preevanghelizării. Într-adevăr, în timp ce dorim să Îl vestim pe Hristos, ne dăm seama că puntea de legătură cu oamenii din jur este uneori îngrozitor de firavă.

„Primejdia este că ajungem, treptat, că noi și oamenii din jur, mai ales tânăra generație, să vorbim limbi diferite, să facem conexiuni logice diferite, să cântăm cântece diferite, și să avem programe diferite de viață, cu foarte puține asemănări, să fim despărțiți de o prăpastie culturală care se adâncește tot mai mult. Discrepanța aceasta culturală nu reprezintă doar suferința generației noastre. Ea a fost experimentată, în anumite feluri, și de reformatorii din secolele 15-16. Și ei au simțit nevoia de a stabili legături de limbaj și simțire cu oamenii din jur, dacă doreau să le vestească Evanghelia. Un bun exemplu este modul în care creștinii de atunci au tratat muzica, la granița între generații și culturi diferite.“

„Reformatorii secolului 16 au schimbat muzica timpului lor, au tradus Scriptura, au dat popoarelor lor un nou etos creștin și noi continuăm, încă, să ne bucurăm de beneficiile lucrării lor. O dată cu remodelarea granițelor Uniunii Europene există șansa ca, dinăuntru, să se declanșeze o uimitoare și interesantă fluiditate politică și religioasă, o zguduire și o reasezare a modelelor de viață europeană. Își va crește islamul influența? Își va rigidiza creștinismul poziția? Își vor folosi evanghelicii mobilitatea teologică și darul orientării misionare și tradiția implicării politice, imaginația și darurile Duhului Sfânt ca

să dea o nouă expresie crezului lui Pavel din 2 Corinteni 10:5? În ce ne privește, să mai privim o dată la această lumină divină și să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne inspire și pe noi: „Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos“.

Reportaj: Zilele mântuirii prin Fiul lui Dumnezeu

„Cu mulți ani în urmă, incitat de afirmația lui Nicolae Ceaușescu cum că în localitatea sa natală nu se va înălța nici un fel de biserică, un credincios din Oradea, Gheorghe Sușman, a început să se roage cu perseverență cerând Domnului două lucruri, practic imposibile într-o societate comunistă: ca Evanghelia să se vestească pe stadioanele României și ca mesajul ei să ajungă și la Scornicești. După schimbările politice din România, un grup de tineri bapțiști de origine română din S.U.A., asociați în Misiunea Country Side și în strânsă legătură cu Universitatea Emanuel din Oradea, au sprijinit în diverse moduri lucrarea misionară din țara noastră. În 1998 au venit pentru prima dată în Scornicești în campania „Curățenie și curăție“ – despre care, la momentul respectiv s-a relatat în revista noastră – prin care tineri din S.U.A. și studenți ai Universității Emanuel din Oradea au igienizat orașul și au interferat cu locuitorii. Au revenit de atunci an de an prestând diverse munci civice și mărturisind Evanghelia Domnului Isus.

Din anul 2002 s-au mutat în Scornicești doi tineri misionari, Daniel Lăcătoș și Iosif Văran, împreună cu familiile lor, hotărâți să împărtășească traiul locuitorilor acestui orașel uitat parcă de lume. Prin donațiile unor credincioși și biserici din Cleveland, Los Angeles, Detroit, prin voluntariatul tinerilor din Oradea, Aleșd și din Misiunea Country Side, s-a cumpărat un teren pe care a fost ridicat primul locaș de închinare evanghelic din Scornicești. El este gândit și va funcționa ca punct de misiune al bisericii din Bircii Olt.

Inaugurarea Centrului Creștin din Scornicești a coincis cu evanghelizarea organizată de Comunitatea Baptistă Oltenia. Invitați speciali la cele două evenimente a fost evanghelistul Sammy Tippit. A doua zi, de la orele 10, peste 300 de persoane au participat la serviciul divin de consacrare a locașului de închinare din Scornicești.“

Români în America

Comunitatea româna din Statele Unite ale Americii reprezintă, după standardele americane, un grup etnic de mărime mijlocie. Conform datelor statistice ale recensămintelor din 2005, aproape 500.000 de cetățeni americani se declară de origine română.

O astfel de statistică plasează comunitatea română din SUA pe locul al 20-lea, ca mărime, în rândul celor 71 de grupuri etnice de origine europeană recunoscute oficial, relatează site-ul de Internet „Diaspora“ (<http://diaspora.ro>).

Numărul românilor care trăiesc pe teritoriul american este însă mult mai mare (aproximativ un milion), având în vedere faptul că foarte mulți dintre ei nu își declară originea, fluxul de imigrări continuă, iar mulți dintre cei stabiliți în SUA nu au dobândit încă cetățenia americană.

Despre conaționalii noștri de aici s-a vorbit mai puțin. Se știe doar că numărul lor crește de la an la an și că „sunt un popor credincios, care merge des la biserică“. Ca atare, sunt cunoscute numai câteva aspecte legate de modul de viață sau de beneficiile pe care românii le au de pe urma societății americane.

Cea mai mare grupare de comunități românești, numărând fiecare câteva zeci de mii de persoane, se află în statele din nord-est: New York, New Jersey, Pennsylvania, Ohio, Michigan, Illinois, zonele de destinație ale primelor valuri de imigranți români.

California și Florida, destinații mai recente de imigrare a celor veniți din România, se află pe locul doi în ceea ce privește numărul de membri. În California sunt aproximativ 70.000 de români.

În ultimii ani, s-au constituit comunități românești care se află într-un proces de consolidare și de creștere numerică în state precum Oregon, Washington, Georgia, Texas, Arizona. Arizona a ajuns să găzduiască peste 30.000 de români.

De fapt, comunități românești există în toate cele 50 de statele ale SUA, chiar dacă, în unele cazuri, de dimensiuni foarte mici.

Bisericile Asociației - 2006

Prima Biserică Baptistă din Detroit

Eben-Ezer ... O istorie neterminată!

*„Istoria este mărturia timpurilor,
torța adevărului, viața memoriei,
învățătorul vieții, mesagerul
antichității!” Cicero*

Scurt istoric

Pentru credincioși istoria este mai mult decât o înșiruire de evenimente menită a săpa în memoria omului realizările generațiilor trecute. Pentru cel credincios istoria este o consemnare a credințioșiei lui Dumnezeu. El este Cel care a stat la baza oricărui realizări! Cazul Primei Biserici Baptiste Române din Detroit nu poate ieși în afara acestor aspecte. Deși începuturile ei se întind către zorii secolului 20, ceea ce o caracterizează nu este o tradiție ci o viață trăită în ascultare de Dumnezeu. Așa a început, așa a rezistat peste ani și așa vrem să continue - o biserică ce este ambasada Împărăției Cerurilor aici pe pământ!

Printre primii credincioși care au venit pe meleagurile Statelor Unite, în căutarea unei noi patrii a fost și cel dintâi baptist român în Detroit: Moise Treta. Prezența lui în Detroit este

consemnată în luna Iunie a anului 1911. La scurt timp după această dată, Rev. C. Brunette, păstorul de la „Ferry Avenue Baptist Church“ îl botează pe Teodor Păișan, inițiindu-se astfel misiunea acestei biserici pentru românii din aria Detroitului.

Un an mai târziu, în 1912, misiunea se extinde prin inițiativa unui frate din cadrul grupului de români de la „Ferry Avenue Baptist Church“ de a începe ceva asemănător și în partea de sud a orașului (River Side).

În 1913 un alt punct misionar se înființează în partea de nord a orașului. Fiecare din aceste inițiative sunt binecuvântate și grupurile începute ajung să crească și să se dezvolte fiecare în câte o biserică.

Spiritul evanghelistic și misionar al credincioșilor români din „Ferry Avenue Baptist Church“ este răsplătit prin convertirea unui număr din ce în ce mai mare de persoane. În 13 Aprilie 1913 este consemnat un botez cu 6 persoane iar în 10 August, alte 6 persoane sunt botezate de Rev. C.R. Igrășan, păstorul Bisericii Baptiste Române din Cincinnati, Ohio.

Creșterea numărului credincioșilor atât ca rezultat al evanghelizărilor dar și în urmă emigrației tot mai intense crează necesitatea unui local propriu. În data de 4 Februarie a anului 1914 are loc dedicarea ca loc de închinare a imobilului de pe strada Farnsworth, Nr. 445. Tot în acest an se diversifică și activitatea de închinare a bisericii inițiindu-se o fanfară condusă de fr. Petru Crișan. În numai trei ani, numărul credincioșilor care alcătuiau Prima Biserică Baptistă Creștină din Detroit a ajuns la 60. Nume precum, Iosa Ciorău, Ilie Truța, Petru Ardelean, Ștefan Curticean, Nicolae Drăgan, Nicolae Trifu, Ștefan Dobrei, Ioan Dronca, Ilie Ruja, nu comunică mare lucru generațiilor de

acum, dar prin credințioșia acestora și altora ca ei, Evanghelia mântuirii a fost propovăduită vorbitorilor de limbă română din aria Detroitului iar Dumnezeu a fost onorat prin convertirile ce au avut loc.

În Februarie 1915 este cumpărat imobilul cu numărul 1180 de pe strada Rivard cu suma de 3500 de dolari ei achitând 2000 din aceștia. Astfel de detalii ne pot ajuta pe noi, cei de acum, să apreciem nu numai starea economică de atunci dar și sacrificiul acestor credincioși.

În 25 Aprilie 1915 are loc ordinarea primului păstor al Primei Biserici Baptiste Române din Detroit în persoana fr. Lazăr Talpesh. Cu ocazia acestui eveniment este prezent la Detroit și Rev. C. Igrășan, Președintele Asociației Baptiste Române din America.

Organizarea oficială sub numele de Prima Biserică Baptistă Română din Detroit are loc în luna Februarie a anului 1916. Din acest moment Biserica cunoaște o creștere semnificativă la finele anului 1916 registrele consemnând 225 de membri, din care 36 deveniseră membrii prin botez iar 88 prin transfer.

Numărul membrilor a determinat și cumpărarea unui nou locaș de închinare pe strada Hastings.

Anul 1917 înseamnă și începutul unor convulsii ce certifică faptul că atunci când Împărăția lui Dumnezeu se extinde și inamicul își intensifică atacurile. În luna Noiembrie, păstorul Lazăr Talpesh demisionează și pleacă la Philadelphia. În locul lui este ales păstor al bisericii fr. Vasile Vigi.

În 27 Februarie 1919, păstor al bisericii este ales fr. Ioan Socaciu pentru o perioadă de doi ani și patru luni. El este urmat din nou de fr. Vasile Vigi care păstorește biserica până în 1924 când păstor este ales fr. Paul Brândușe.

Anul 1926 îl aduce ca păstor pe fr. L.A. Gradys. Acesta începe o nouă

biserică iar grupul rămas îl alege din nou ca păstor pe fr. Lazăr Talpesh în anul 1927.

Dumezeu îl folosește pentru o nouă etapă în existența Primei Biserici Baptiste Române din Detroit, iar în anul 1942 are loc dedicarea unui nou locaș de închinare pe strada Woodward Avenue.

De remarcat este faptul că biserica a fost implicată de-a lungul anilor în diverse proiecte misionare. Astfel au fost angajați și susținuți misionari fie în SUA fie în România. A fost inițiat un program de radio în limba română prin intermediul căruia se predica Evanghelia pentru vorbitorii de limbă română.

Între 1942 și sfârșitul anilor 60, emigrația din România a fost scăzută și sporadică. Numărul membrilor veniți din țară a scăzut simțitor și biserica a început să se „americanizeze” rapid. Școala Duminecală, la clasele de copii și tineret, se țineau în limba engleză. Un număr, din ce în ce mai mare, de tineri pleacă, rând pe rând, la bisericile americane, unde puteau înțelege mai bine mesajul. Astfel, numărul membrilor a început să scadă și media de vârstă să crească.

Situația a început să se îmbunătățească la începutul anilor 70 când au început să vină tot mai mulți credincioși din România. Biserica a început un nou proces de împropățare și înviore. Zona Woodward și 6-7 Mile a Detroitului a devenit o zonă românească, unde românii erau majoritari. Se vorbea

românește în magazine și bănci. Biserica se afla la distanță mică de domiciliu și deplasarea se făcea mergând pe jos.

Mersul bun al economiei a adus modificări și în cadrul comunității românești. Câștigurile mai substanțiale, procesul de urbanizare a oferit posibilitatea mutării în suburbiile Detroitului. Modificarea vecinătății clădirii bisericii și schimbarea domiciliilor celor mai mulți dintre membrii a condus la hotărârea construirii unei noi clădiri pentru biserică. Astfel, în 1982 a fost vândută clădirea bisericii de la 17816 Woodward Ave iar la data de 9 Octombrie 1983 a avut loc ceremonia începerii săpării fundației la clădirea bisericii aflată în Troy MI (localul de astăzi al bisericii). Terminarea construcției a avut loc în Februarie 1985 iar serviciul de dedicare a avut loc 5 Mai 1985.

Păstorii bisericii

De-a lungul anilor, Prima Biserică Baptistă din Detroit a fost păstorită de oameni ai lui Dumnezeu care și-au împlinit cu credință misiunea încredințată:

Rev. Lazăr Talpesh a păstorit biserica între anii 1915 – 1917 și 1927 – 1959 (când a decedat).

Rev. Aresenie Lucaci a fost păstor al bisericii din 1964 până în 1979.

Rev. Liviu Olah a fost păstor asistent din Noiembrie 1978 și păstor principal din Iulie 1979 până în August 1980.

Rev. Titus Sfârlea a fost păstor din 17 August 1980 până în 27 Martie 1985.

Rev. Ioan Ștef și Dr. Benjamin Cocar au păstorit biserica între anii 1986 – 2001.

Actualmente Biserica este păstorită de Sorin Covaci care și-a început activitatea din Iunie 2002.

Dacă în anul 1982 biserica a avut 91 membri și 15 aparținători, în Ianuarie 1987, numărul membrilor a fost de 137 de atunci crescând până la numărul de 267 cât s-au înregistrat în Februarie 2004.

Toate aceste date și nume nu sunt altceva decât o reflectare a credinței Lui Dumnezeu și a modului în care El și-a binecuvântat biserica Sa. Noi spunem Eben-Ezer! „Până aici Domnul ne-a ajutat!” Suntem însă conștienți că istoria acestei biserici nu s-a încheiat! Ea continuă și Dumnezeu veghează asupra ei!

Sorin Covaci
First Romanian Baptist Church
248 524 2160 (church)
937 573 7283 (cell)
<http://www.frbc-troy.com>

„Toate aceste vicțuitoare Te așteaptă, ca să le dai hrana la vreme.
Le-o dai Tu, ele o primesc; Îți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătățile Tale.
Îți ascunzi Tu Fața, ele tremură; le iese Tu suflarea: ele mor și se întorc în țărâna lor.
Îți trimiți Tu suflarea: ele sunt zidite, și înoiști astfel fața pământului.
În vece să țină slava Domnului! Să Se bucure Domnul de lucrările Lui!“